

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

ΚΟΜ(93)684 ΤΕΛΙΚΟ

Βρυξέλλες, 10 Δεκεμβρίου 1993

Ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

- (I) Πρόταση απόφασης, δυνάμει του άρθρου Κ3 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, για την κατάρτιση σύμβασης σχετικά με τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών.
- (II) Πρόταση κανονισμού, δυνάμει του άρθρου 100Γ της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, για τον προσδιορισμό των τρίτων χωρών των οποίων οι υπήκοοι πρέπει να είναι κάτοχοι βεβαίωσης κατά τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

- (I) Πρόταση απόφασης, δυνάμει του άρθρου Κ3 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, για την κατάρτιση σύμβασης σχετικά με τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών.
- (II) Πρόταση κανονισμού, δυνάμει του άρθρου 100Γ της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, για τον προσδιορισμό των τρίτων χωρών των οποίων οι υπήκοοι πρέπει να είναι κάτοχοι θέσης κατά τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών.

1. Με την παρούσα ανακοίνωση, η Επιτροπή διαβιβάζει προς το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δύο προτάσεις, οι οποίες συνδέονται στενά και πρέπει να εξετασθούν από κοινού.

2. Η ανάγκη ενός τροποποιημένου σχεδίου σύμβασης για τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών απορρέει από ορισμένες σχετικές ως προς το θέμα αυτό εξελίξεις, οι οποίες σημειώθηκαν μετά τη διακοπή των διαπραγματεύσεων για το προγενέστερο σχέδιο - τις οποίες διεξήγαγαν οι Υπουργοί Μετανάστευσης - τον Ιούνιο του 1991, όταν αποδείχθη αδύνατη η εξεύρεση λύσης στο μόνο εκκρεμές ζήτημα (το άρθρο περί εδαφικής εφαρμογής), το οποίο και εμπόδισε την υπογραφή της σύμβασης. Το προτεινόμενο από την Επιτροπή κείμενο δεν επιχειρεί την επίλυση του ζητήματος αυτού, το οποίο, ως εκ τούτου, απαιτεί περαιτέρω σύντομες διμερείς διαπραγματεύσεις μεταξύ των δύο κρατών μελών που κυρίως εμπλέκονται.

3. Η σημαντικότερη από τις προαναφερόμενες εξελίξεις υπήρξε η έναρξη της ισχύος, την 1η Νοεμβρίου 1993, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, και ιδίως του άρθρου 100Γ. Το άρθρο αυτό προβλέπει ότι ορισμένες πλευρές της πολιτικής των θεωρήσεων καλυπτόμενες πριν από άρθρα του προγενέστερου σχεδίου σύμβασης, εμπίπτουν πλέον στην αρμοδιότητα της Κοινότητας και πρέπει να ρυθμίζονται με κοινοτικές πράξεις.

4. Από κοινού τα δύο αυτά σχέδια προτάσεων καλύπτουν όλα τα ουσιαστικά στοιχεία που περιλαμβάνονταν στο προγενέστερο ενιαίο σχέδιο σύμβασης. Οι δε λόγοι για τους οποίους καθεμιά από τις προτεινόμενες τροποποιήσεις της σύμβασης κρίνεται αναγκαία επεξηγούνται στην αιτιολογική έκθεση.

5. Οι εν λόγω προτάσεις, εφόσον υιοθετηθούν, θα παράσχουν τη νομική βάση για τη θέσπιση κοινών κανόνων για τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων, στους οποίους να μπορούν να έχουν εμπιστοσύνη όλα τα κράτη μέλη. Όπως δε το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο έχει συχνά δηλώσει, και πλέον πρόσφατα κατά τη διάσκεψη του Εδιμβούργου, το Δεκέμβριο του 1992, τούτο αποτελεί ουσιώδες στοιχείο για τη δημιουργία ενός χώρου χωρίς εσωτερικά σύνορα, όπως προβλέπεται στο άρθρο 7Α της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ ΣΥΜΒΑΣΗΣ
ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ

(υποβαλλόμενη από την Επιτροπή προς το Συμβούλιο
δυνάμει του άρθρου Κ.3 παρ.2 στοιχείο γ)
της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση)

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Αιτιολογική έκθεση.....σελ. 3

Πρόταση απόφασης του Συμβουλίου.....σελ. 13

Πρόταση σύμβασης σχετικά με τον έλεγχο
των προσώπων κατά τη διέλευση
των εξωτερικών συνόρων.....σελ. 14

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

1. Η διαδικασία για την έναρξη της ισχύος της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση πρόλαβε τις προσπάθειες των Υπουργών Μετανάστευσης, ενεργούντων στα πλαίσια της διακυβερνητικής συνεργασίας, για τη σύναψη μιας σύμβασης σχετικά με τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας - θεωρούμενης από αυτά ως ουσιώδους σημασίας για την επίτευξη ενός χώρου χωρίς εσωτερικά σύνορα, όπως αυτό προβλέπεται από το άρθρο 7Α της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Και πράγματι, η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση θεσπίζει μια συγκεκριμένη διαδικασία για τη σύναψη συμβάσεων στον τομέα της δικαιοσύνης και των εσωτερικών υποθέσεων.

Από τυπική άποψη, οι προγενέστερες εργασίες δεν μπορούν πλέον να επισημοποιηθούν, δεδομένου ότι η εν λόγω σύμβαση δεν υφίσταται από νομική άποψη, ως μη υπογραφείσα. Επί της ουσίας, παραμένει το πολιτικό κεκτημένο των διαπραγματεύσεων που διεξήχθησαν μεταξύ 1989 και 1991 και οι οποίες μορφοποίησαν τη συναίνεση των κρατών μελών επί των κανόνων αρχής που είναι εφαρμόσιμοι ως προς τα εξωτερικά σύνορα, έστω και αν η σχετική συμφωνία ουδέποτε έλαβε σάρκα και οστά, λόγω και μόνο της διμερούς διαφοράς μεταξύ Ηνωμένου Βασιλείου και Ισπανίας για το Γιβραλτάρ.

2. Ο στόχος της παρούσας πρότασης έγκειται στη διατήρηση αυτού του πολιτικού κεκτημένου, με παράλληλη προσαρμογή του κειμένου στις νομικές απαιτήσεις της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, και ιδίως του τίτλου VI, καθώς και του μελλοντικού Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου.

* * *

Ι. ΓΕΝΕΣΗ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

Πλαίσιο των προγενέστερων εργασιών

3. Στο πλαίσιο του προγράμματος εργασίας που ενέκρινε το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Μαδρίτης σχετικά με την υλοποίηση ενός χώρου χωρίς εσωτερικά σύνορα, όπως αυτός προβλέπεται από το άρθρο 7Α ("Έγγραφο της Palma"), από το 1989 και εξής τα κράτη μέλη εργάσθηκαν, σε διακυβερνητικό επίπεδο, για την προετοιμασία μιας σύμβασης σχετικά με τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών. Οι εργασίες αυτές, πραγματοποιηθείσες υπό την αιγίδα των Υπουργών Μετανάστευσης, κατέληξαν το 1991, και χάρη στην υποστήριξη των διαδοχικών Ευρωπαϊκών Συμβουλίων, στη συμφωνία των κρατών μελών επί ενός πλήρους συνόλου αρχών, οι οποίες θα έπρεπε να λάβουν τη μορφή μιας σύμβασης, την οποία οι εν λόγω υπουργοί επρόκειτο να υπογράψουν έως τη λήξη της Προεδρίας του Λουξεμβούργου.

4. Κατά το τελευταίο στάδιο των διαπραγματεύσεων ανέκυψε η διμερής διαφορά μεταξύ Ηνωμένου Βασιλείου και Ισπανίας σχετικά με το πεδίο της εδαφικής εφαρμογής για το Γιβραλτάρ. Παρά δε τις επί δύο έτη προσπάθειες των διαδοχικών προεδριών για την εξεύρεση συμβιβασμού, δεν κατέστη δυνατόν να υπογραφεί η σύμβαση. Ωστόσο, και χωρίς επίσημη συναίνεση των υπουργών, αποφασίσθηκε ότι όλες οι λοιπές διατάξεις της σύμβασης θα θεωρούνται εκ των πραγμάτων κεκτημένες μεταξύ των κρατών μελών.

5. Αυτή η αδράνεια παρατάθηκε μέχρις ότου ετέθη σε ισχύ η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, την 1η Νοεμβρίου 1993, η οποία επισημοποιεί στον τίτλο VI τη συνεργασία των κρατών μελών στον τομέα των εσωτερικών υποθέσεων και της δικαιοσύνης.

Επί της ουσίας, το άρθρο Κ.1 της εν λόγω Συνθήκης προβλέπει: "Για τους σκοπούς της επίτευξης των στόχων της Ένωσης, ιδίως της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων, και υπό την επιφύλαξη των αρμοδιοτήτων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας," ενδείκνυται να θεωρούνται, μεταξύ άλλων, ως κοινού ενδιαφέροντος "οι κανόνες που διέπουν τη διέλευση των προσώπων από τα εξωτερικά σύνορα των κρατών μελών και την άσκηση των σχετικών ελέγχων" (στοιχείο 2). Όσον αφορά τα μέσα, το άρθρο Κ.3 παρ.2 προβλέπει ότι το Συμβούλιο διαθέτει τρεις μεθόδους, μεταξύ των οποίων και τη δυνατότητα "να καταρτίζει συμβάσεις και να συνιστά στα κράτη μέλη την αποδοχή τους, σύμφωνα με τους αντίστοιχους συνταγματικούς τους κανόνες" (στοιχείο γ). Στον τίτλο VI προσδιορίζεται η συγκεκριμένη διαδικασία που ακολουθείται σχετικά.

Η ανάγκη υιοθέτησης του κειμένου

6. Αν και οι Υπουργοί Μετανάστευσης αναγνωρίζουν την ανάγκη τήρησης του νέου αυτού νομικού πλαισίου, τους απασχολεί η διαφύλαξη του πολιτικού κεκτημένου των προγενέστερων διαπραγματεύσεων. Έτσι, κατά τη σύσκεψή τους στην Κοπεγχάγη στις 1 και 2 Ιουνίου 1993:

"οι εν λόγω υπουργοί έλαβαν γνώση των ενδεχόμενων επιπτώσεων της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και της συμφωνίας για τον ΕΟΧ στο σχέδιο σύμβασης για τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων. Οι υπουργοί έκριναν:

- ότι οι ενδεχόμενες τροποποιήσεις του σχεδίου σύμβασης για να καταστεί τούτο συμβατό με τη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση πρέπει να είναι τεχνικού χαρακτήρα και να περιορίζονται στο απολύτως αναγκαίο, καθώς και ότι αποκλείεται να επαναληφθούν οι διαπραγματεύσεις σχετικά με άρθρα άλλα από εκείνα των οποίων η αναθεώρηση θα εκρίνετο αναγκαία·
- ότι το θέμα έχει καθαρά τεχνικό χαρακτήρα και ότι πρέπει να αποφευχθεί η εμπλοκή του για λόγους νομικούς·
- ότι πρέπει ακόμη να αποφευχθεί η δημιουργία κενού νόμου, οποιασδήποτε διάρκειας".

Ζ. Τα κυριότερα στοιχεία που αναφέρθηκαν μετά το 1991 και απαιτούν αναπροσαρμογή του κειμένου είναι:

α) ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΠΛΑΙΣΙΟΥ

- Αφενός, και ενώ τον Ιούλιο του 1991 όλη η κοινοτική νομοθεσία σχετικά με την κατάργηση των ελέγχων των εμπορευμάτων στα εσωτερικά σύνορα δεν είχε ακόμη υιοθετηθεί, σήμερα η νομοθεσία αυτή ισχύει, από δε την 1η Ιανουαρίου 1993 οι σχετικοί έλεγχοι έχουν πράγματι καταργηθεί.
- Αφετέρου, στις 2 Μαΐου 1992 η Κοινότητα συνήψε τη συμφωνία για τη δημιουργία του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, η οποία, αφότου τεθεί σε ισχύ, θα παρέχει στους υπηκόους των χωρών της ΕΖΕΣ, ως υπαγόμενους στην εν λόγω συμφωνία, δικαιώματα εισόδου και διαμονής πανομοιότυπα με εκείνα των υπηκόων των κρατών μελών.

β) Η διαδικασία που θεσπίζεται με τον τίτλο VI της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Το άρθρο Κ.3 της Συνθήκης ορίζει μια συγκεκριμένη διαδικασία για την υιοθέτηση νομικών μέσων συνεργασίας στους τομείς που απαριθμούνται στον τίτλο VI της Συνθήκης, διαδικασία που χαρακτηρίζεται ιδίως από το δικαίωμα πρωτοβουλίας της Επιτροπής αλλά και των κρατών μελών, από τις διαβουλεύσεις (της Προεδρίας) με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και από τη δυνατότητα ανάθεσης αρμοδιοτήτων στο Δικαστήριο. Έτσι, και αφότου η Συνθήκη ετέθη σε ισχύ, τα κράτη μέλη δεν μπορούν πλέον, και σε σχέση με τα θέματα που απαριθμούνται στο άρθρο Κ.1, να συνάπτουν μεταξύ τους συμβάσεις σύμφωνα με τους κλασικούς κανόνες του κλασικού δημοσίου διεθνούς δικαίου.

γ) Η κοινοτική αρμοδιότητα σε θέματα θεωρήσεων. Το νέο άρθρο 100Γ προβλέπει ότι ο προσδιορισμός των χωρών "των οποίων οι υπήκοοι πρέπει να διαθέτουν θεώρηση για να διέρχονται τα εξωτερικά σύνορα των κρατών μελών" καθώς και "τα μέτρα που αφορούν τη θεώρηση ενιαίου τύπου" αποτελούν κοινοτική αρμοδιότητα. Έτσι, τα ζητήματα αυτά πρέπει να αποτελούν αντικείμενο αποφάσεων σύμφωνα με τις διαδικασίες της Συνθήκης ΕΚ και όχι του τίτλου VI της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

*

*

*

11.ΟΙ ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΑΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΓΕΣ

Γιατί μια πρωτοβουλία της Επιτροπής

8. Στο διακυβερνητικό πλαίσιο εντός του οποίου εκπονήθηκε το κείμενο του Ιουλίου 1991, η Επιτροπή δε διέθετε το δικαίωμα πρωτοβουλίας. Αφότου όμως ετέθη σε ισχύ η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, διαθέτει νομότυπα το δικαίωμα πρωτοβουλίας, όπως άλλωστε και τα κράτη μέλη (άρθρο Κ.3 παρ.2 πρώτη περίπτωση). Ως θεματοφύλακας δε της Συνθήκης, οφείλει να προλαμβάνει κάθε κίνδυνο επιπλέον καθυστέρησης στην υλοποίηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων, σύμφωνα με το άρθρο 7Α της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, καθυστέρησης η οποία θα μπορούσε να προκύψει από τη μη υιοθέτηση της εν προκειμένω σύμβασης. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Εδιμβούργου επεσήμανε σαφώς ότι ένα από τα απαραίτητα μέσα είναι και η εφαρμογή αυτής της σύμβασης. Είναι λοιπόν αναγκαίο να υποβληθεί το θέμα στο Συμβούλιο το ταχύτερο δυνατόν.

Μορφή της πρότασης

9. Το άρθρο Κ.3 ορίζει τις λειτουργίες του Συμβουλίου: "Το Συμβούλιο μπορεί ... να καταρτίζει συμβάσεις και να συνιστά στα κράτη μέλη την αποδοχή τους". Το άρθρο 220 της Συνθήκης ΕΟΚ περιοριζόταν να προβλέπει ότι: "Τα κράτη μέλη ... διεξάγουν μεταξύ τους διαπραγματεύσεις, για να εξασφαλίσουν ...". Έτσι, δεν ενδείκνυται πλέον να παρουσιάζεται η σύμβαση ως πράξη του κλασικού δημοσίου διεθνούς δικαίου συναπτόμενη από τους πληρεξουσίου των Αρχηγών Κρατών.

Στο εξής, το Συμβούλιο είναι αρμόδιο για την κατάρτιση αυτών των συμβάσεων. Έχει δε την οίκοθεν εξουσία να συνιστά στα κράτη μέλη την αποδοχή τους σύμφωνα με τους αντίστοιχους συνταγματικούς τους κανόνες. Αυτές οι δύο λειτουργίες θα μορφοποιηθούν με μια συγκεκριμένη πράξη του Συμβουλίου, υπογραφόμενη από τον πρόεδρό του και διακρινόμενη από τη σύμβαση καθαυτή.

10. Λόγω έλλειψης αναφοράς εκ μέρους της Συνθήκης στη νομική φύση των πράξεων που μορφοποιούν αυτή την οίκοθεν εξουσία του Συμβουλίου, και δεδομένου ότι οι κανόνες του άρθρου 189 της Συνθήκης ΕΚ δεν τυγχάνουν εφαρμογής ως προς τον τίτλο VI, η προς έκδοση πράξη αποκτά κατ'ανάγκη τον χαρακτήρα "ιδιότυπης απόφασης". Για το λόγο αυτόν, η παρούσα πρόταση διαρθρώνεται σε δύο διακριτά μέρη: αφενός την "απόφαση του Συμβουλίου" και αφετέρου, ως παράρτημα αυτής, το κείμενο της σύμβασης καθαυτής.

Το σχέδιο απόφασης του Συμβουλίου⁽¹⁾

11. Το προεισαγωγικό τμήμα του σχεδίου περιλαμβάνει, πέρα από τις συνήθεις θεωρήσεις (νομική βάση, πρόταση της Επιτροπής, γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά τους τύπους του άρθρου Κ.6), τις αιτιολογικές σκέψεις. Αυτές δε αιτιολογούν όχι μόνο την απόφαση, αλλά και τη σύμβαση που τη συνοδεύει. Για τον λόγο αυτόν, οι αιτιολογικές σκέψεις, οι οποίες στο παρελθόν προηγούνταν του κειμένου μιας σύμβασης, στο εξής εντάσσονται στην απόφαση. Οι επικεφαλίδες τους έχουν προσαρμοστεί στη Συνθήκη, με αναφορά σε μια στενότερη συνεργασία στον τομέα της πολιτικής των θεωρήσεων (3η αιτιολογική σκέψη) και παραπομπή στην ευρωπαϊκή σύμβαση για τα ανθρώπινα δικαιώματα (5η αιτιολογική σκέψη).

Ακόμη, εισήχθη και μία επιπλέον αιτιολογική σκέψη, η οποία παραπέμπει στο άρθρο Κ.1, και ιδίως στο γεγονός ότι η σύμβαση δε θίγει τις αρμοδιότητες της Κοινότητας. Η διάταξη αυτή αντικαθιστά την παλαιά παράγραφο 2 του άρθρου 27, η οποία κατέστη περιττή, δεδομένου ότι η εν λόγω σύμβαση εντάσσεται στο θεσμικό διατακτικό της Ένωσης.

12. Το διατακτικό της απόφασης αποδίδει την εξουσία του Συμβουλίου. Πέρα δε από την επίσημη πλευρά της κατάρτισης του κειμένου της σύμβασης που συνοδεύει την απόφαση, αυτή περιλαμβάνει στο άρθρο 1 παρ.1 τη σύσταση προς τα κράτη μέλη να αποδεχθούν τη σύμβαση σύμφωνα με τους αντίστοιχους συνταγματικούς τους κανόνες. Για να φέρει αποτέλεσμα αυτή η διάταξη, είναι αναγκαίο να συνοδευθεί από σχετική προθεσμία. Εφόσον δε η εν λόγω σύμβαση συμβάλλει στην επίτευξη του στόχου της 1ης Ιανουαρίου 1993, η προθεσμία αυτή δεν μπορεί παρά να είναι σύντομη, καθορίζεται δε στις 31 Δεκεμβρίου 1994. Τούτο σημαίνει ότι η σύμβαση θα αρχίσει να ισχύει την 1η Ιανουαρίου 1995 το αργότερο, υιοθετώντας έτσι την ημερομηνία που αναφέρεται στο άρθρο 6, το οποίο προβλέπει παρέκκλιση μόνο για τα αεροδρόμια (οπότε η αναφορά της ημερομηνίας αυτής στις παραγράφους 1 και 4 του εν λόγω άρθρου μπορεί να παραλειφθεί, ως περιττή). Έτσι, δεν εισάγεται καμιά τροποποίηση στον χρόνο.

13. Κατά τα άλλα, και επειδή η απόφαση καθίσταται λειτουργικό κείμενο, ενδείκνυται να ενταχθούν σ'αυτή και οι διατάξεις που αφορούν την έναρξη της ισχύος της σύμβασης, οι οποίες περιλαμβάνονταν στο παλαιό άρθρο 32. Πρόκειται συγκεκριμένα για την υποχρέωση κοινοποίησης της επικύρωσης της σύμβασης εντός της τασσόμενης προθεσμίας (άρθρο 1 παρ.2) και για τους κανόνες της έναρξης της ισχύος της σύμβασης (άρθρο 2).

Ακόμη, και επειδή η εν λόγω σύμβαση συνάπτεται στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι κυρωτικές πράξεις πρέπει να κατατεθούν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, όπως ισχύει και για τις συμβάσεις που συνάπτονται δυνάμει του άρθρου 220 της Συνθήκης ΕΚ.

(1) Οι συγκρίσεις γίνονται σε σχέση με το κείμενο του Ιουλίου 1991, αποκαλούμενο παλαιό ...

Η αναπροσαρμογή του κειμένου της σύμβασης καθαυτής

14. Οι τροποποιήσεις του κειμένου του Ιουλίου 1991 δικαιολογούνται κατά πρώτο λόγο από την έναρξη της ισχύος της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ακόμη, ενδείκνυται να εξασφαλισθεί η συμβατότητά της με τη μελλοντική συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, όταν αυτή τεθεί σε ισχύ. Εξάλλου, και για να διευκολύνεται η ανάγνωση του κειμένου, τούτο υποδιαίρεται σε τίτλους και άρθρα, καθένα με τη δική του επικεφαλίδα.

α) Αναπροσαρμογές υπαγορευόμενες από τη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση

1) Καθαρά τυπικού χαρακτήρα:

15. Συναπτόμενη στο πλαίσιο της Ένωσης, η σύμβαση συνάπτεται κατ'ανάγκη μεταξύ των κρατών μελών. Ως εκ τούτου, η εκάστοτε υπόμνηση του γεγονότος αυτού πλεονάζει, και τούτο τηρήθηκε από τον τίτλο έως το τέλος του κειμένου. Ακόμη, είναι αναγκαίο να καταργηθούν τα παλαιά άρθρα 33 και 34, τα οποία αναφέρονται στην ένταξη νέων κρατών μελών και στην αναθεώρηση της σύμβασης, επειδή τα ζητήματα αυτά διέπονται στο εξής από τα άρθρα Ο και Κ.3 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Εφόσον δε οι αιτιολογικές σκέψεις έχουν μεταφερθεί στην απόφαση, δεν είναι πλέον αναγκαίο να επαναληφθούν και στη σύμβαση. Εξάλλου, και δεδομένου ότι αυτή επισυνάπτεται στην απόφαση, δεν απαιτείται πλέον η υπογραφή των πληρεξουσίων των Αρχηγών Κρατών. Η απάλειψη των αναφορών αυτών δε συνεπάγεται καμιά τροποποίηση επί της ουσίας.

16. Εντασσόμενη στο πλαίσιο των διατάξεων της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία πρέπει να εφαρμόζεται με την επιφύλαξη των αρμοδιοτήτων της Κοινότητας, η εν λόγω σύμβαση δεν μπορεί να δώσει αυτή τον ορισμό των εξωτερικών συνόρων, ο οποίος εμπίπτει στη Συνθήκη ΕΚ. Για τον λόγο αυτόν, το ζήτημα αυτό πρέπει να παραπεμφθεί στις αρμόδιες κοινοτικές αρχές. Έτσι, στο άρθρο 1 το στοιχείο η) (νέο), το οποίο υποκαθιστά τα στοιχεία στ) και ζ) (παλαιά), δε δίδει τον ορισμό κατ'ουσίαν, αλλά παραπέμπει στις κοινοτικές πράξεις που αποσαφηνίζουν την έννοια των ενδοκοινοτικών πτήσεων και των ενδοκοινοτικών θαλάσσιων διαδρομών⁽²⁾. Κατά τα λοιπά, επί της ουσίας δεν επέρχεται καμιά μεταβολή.

Το ίδιο ισχύει και για το άρθρο 13 παρ.2, όπου οι διεξαγόμενες αυτή τη στιγμή εργασίες για τη δημιουργία του ηλεκτρονικού συστήματος εντάσσονται στο πλαίσιο της προετοιμασίας της σύμβασης για τη δημιουργία ενός ευρωπαϊκού συστήματος πληροφόρησης. Πρόκειται εδώ για απλή διευκρίνιση.

(2) Σήμερα, πρόκειται για τα άρθρα 2 παρ. 3 και 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3925/91 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1991.

11) Τυπικού χαρακτήρα, αλλά και με διαδικαστικές συνέπειες:

17. Επειδή η Συνθήκη περιλαμβάνει και κανόνες σχετικά με τις διαδικασίες εφαρμογής των συμβάσεων, είναι αναγκαίο να προσαρμοσθούν οι αντίστοιχες διατάξεις στους κανόνες της Συνθήκης. Για το λόγο αυτό, η επιτροπή του παλαιού άρθρου 26 δεν χρειάζεται πλέον να προσδιορισθεί ως όργανο λήψης αποφάσεων. Η εξουσία αυτή ανήκει στο εξής στο Συμβούλιο. Τούτο δε δεν χρειάζεται να διευκρινισθεί, δεδομένου ότι το άρθρο Κ.3 είναι σαφές ως προς αυτό, στο δεύτερο εδάφιο του στοιχείου γ) της παραγράφου 2. Έτσι, αρκεί να περιορισθούμε απλώς στην επισήμανση του ότι πρόκειται για διαδικασίες που καθορίζονται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της σύμβασης. Η αναπροσαρμογή αυτή επαναλαμβάνεται σε πολλά άρθρα, τα οποία παρέπεμπαν στο ίδιο πλαίσιο.

Οι εν λόγω κανόνες πρέπει να τηρούν την αρχή που καθορίζεται στον τίτλο VI της Συνθήκης: Ο κανόνας είναι η πλειοψηφία των δύο τρίτων, η δε ομοφωνία αποτελεί την εξαίρεση. Το δε πεδίο εφαρμογής της εξαίρεσης πρέπει να προσδιορισθεί ρητά στη σύμβαση. Για το λόγο αυτό, και δεδομένου ότι δεν προβλέπεται καμιά άλλη συγκεκριμένη διαδικασία, η παραπομπή και μόνο στην έννοια των "μέτρων εφαρμογής" συνεπάγεται την προσφυγή στη διαδικασία που καθορίζεται στο άρθρο Κ.3 παρ.2 στοιχείο γ) δεύτερο εδάφιο (το οποίο είναι ισχυρό, εκτός εάν προβλέπεται το αντίθετο από τη σύμβαση), δηλ. στην υιοθέτηση από το Συμβούλιο με την πλειοψηφία των δύο τρίτων. Με μέλημα την αποτελεσματικότητα, ο κανόνας αυτός πρέπει να ισχύσει για όλες τις διαδικασίες εφαρμογής που προβλέπονται ρητά στη σύμβαση. Με μέλημα δε τον ρεαλισμό, και για τη διαφύλαξη των συμφερόντων των κρατών μελών, νομιμοποιείται η ρητή πρόβλεψη της προσφυγής στην ομοφωνία για τα μέτρα που δεν προβλέπονται ρητά στη σύμβαση. Το άρθρο 26 έχει συνταχθεί με αυτό το πνεύμα.

18. Όσον αφορά την εδαφική εφαρμογή της σύμβασης, και δεδομένου ότι η επίμονη εμπλοκή από το 1991 και εξής οφειλόταν στο ζήτημα του Γιβραλτάρ, η Επιτροπή κρίνει σκόπιμο να μη λάβει θέση σχετικά. Και πράγματι, η λύση δεν μπορεί να δοθεί παρά μόνο μέσω των διμερών διαπραγματεύσεων που διεξάγονται ήδη από το 1991. Για το λόγο αυτό, η Επιτροπή προτείνει να περιληφθεί στην παρούσα φάση μόνο μια ένδειξη "προς υπόμνηση", έτσι ώστε οι εν λόγω διμερείς διαπραγματεύσεις να συνεχισθούν με την απαιτούμενη νηφαλιότητα. Έτσι, το Συμβούλιο θα μπορέσει να αρχίσει την εξέταση του παρόντος κειμένου χωρίς καθυστέρηση και να συμπεριλάβει, όταν επέλθει η στιγμή, και τα αποτελέσματα των διαπραγματεύσεων των ενδιαφερομένων μερών.

19. Ενόσω η παρούσα σύμβαση καταρτίζεται από την Ένωση, δεν υπάρχει πλέον λόγος να προβλεφθεί τελική πράξη της διάσκεψης. Τόσο δε περισσότερο που τα κράτη μέλη θα έχουν την ευκαιρία να προτείνουν δηλώσεις, οι οποίες θα καταχωρηθούν στα πρακτικά του Συμβουλίου.

III) Ουσιαστικές, για να ληφθούν υπόψη οι μεταφορές αρμοδιοτήτων, καθώς και το παρόννο δίκαιο.

20. Το άρθρο 100Γ της Συνθήκης ΕΚ παρέχει πλέον στην Κοινότητα την αρμοδιότητα να ρυθμίζει ορισμένα θέματα της πολιτικής των θεωρήσεων: τον προσδιορισμό των χωρών των οποίων οι υπήκοοι θα υπόκεινται στην υποχρέωση θεώρησης και το ενιαίο υπόδειγμα της θεώρησης. Αυτή η μεταφορά αρμοδιότητας απαιτεί την έκδοση κοινοτικής νομοθετικής πράξης από το Συμβούλιο. Για να εξασφαλισθεί δε η λογική συνέπεια με τη Συνθήκη και η συμπληρωματικότητα με τις μελλοντικές κοινοτικές αποφάσεις, ενδείκνυται να απαλειφθούν από το παλαιό κείμενο της σύμβασης οι διατάξεις που εμπίπτουν πλέον στο άρθρο 100Γ. Για το λόγο αυτό, καταργούνται οι οικείες διατάξεις των άρθρων 17, 18, 19 παρ.3 και 21, ενώ το υπόλοιπο κείμενο αναπροσαρμόζεται καταλλήλως. Ομοίως, είναι αναγκαίο να δοθεί ο ορισμός της θεώρησης ενιαίας μορφής, η οποία προβλέπεται στο στοιχείο στ) (νέο) του άρθρου 1.

21. Αφού το άρθρο Κ.1 αναφέρει ρητά ότι ο τίτλος VI της Συνθήκης εφαρμόζεται "υπό την επιφύλαξη των αρμοδιοτήτων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας", ενδείκνυται να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι το κοινοτικό δίκαιο εξετάζει ήδη ως ένα βαθμό τη διέλευση των συνόρων, χωρίς ωστόσο να κάνει διάκριση μεταξύ εσωτερικών και εξωτερικών συνόρων. Για το λόγο αυτό, η παρούσα σύμβαση δεν μπορεί κατ'αρχήν να θέσει εν αμφιβόλω την υφιστάμενη κατανομή των αρμοδιοτήτων, οπότε ισχύει κυρίως για τους μη υπαγόμενους στο κοινοτικό δίκαιο. Αυτή η διευκρίνιση εντάσσεται στη νέα παράγραφο 2 του άρθρου 1, το οποίο επιτρέπει στη συνέχεια την αναφορά απλώς στην έννοια του "προσώπου". Ωστόσο, εξακολουθούν να απαιτούνται και κοινοί κανόνες που να ισχύουν για όλους τους ταξιδιώτες. Και πράγματι, είναι απαραίτητη η δυνατότητα διάκρισης των υπαγόμενων στο κοινοτικό δίκαιο από τους λοιπούς ταξιδιώτες. Εδώ πρόκειται για τους μόνους ελέγχους που εφαρμόζονται αδιακρίτως σε όλους τους ταξιδιώτες. Η δε σύμβαση μπορεί να προβεί σ'αυτήν τη διευκρίνιση, αφού οι σχετικές διατάξεις δεν αντιβαίνουν προς το κοινοτικό δίκαιο. Υπόμνηση της αρχής αυτής γίνεται στην τρίτη αιτιολογική σκέψη, ενώ οι λεπτομέρειες της πραγματοποίησης των σχετικών ελέγχων περιλαμβάνονται στο άρθρο 2.

22. Εφόσον συνετάχθη πριν από την υιοθέτηση των κειμένων που διέπουν τις μεταφορές εμπορευμάτων, το κείμενο του Ιουλίου 1991 δεν ήταν δυνατόν να τα λάβει υπόψη. Πρώτ'απ'όλα, ο ίδιος ο τίτλος της σύμβασης θα πρέπει να αναπροσαρμοσθεί, για να διευκρινισθεί ότι αυτή εφαρμόζεται μόνο στους ελέγχους προσώπων. Στη συνέχεια, τα άρθρα 5 παρ.5 και 6 παρ.2, τα οποία αναφέρονται και στον έλεγχο των αποσκευών, περιλαμβάνουν τη διευκρίνιση ότι οι σχετικοί έλεγχοι πραγματοποιούνται με την επιφύλαξη των κοινοτικών διατάξεων⁽³⁾.

(3) Τούτο καλύπτει ιδίως τους κανονισμούς 3925/91 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1991, σχετικά με την κατάργηση των ελέγχων και διατυπώσεων που εφαρμόζονται για τις παραδιδόμενες αποσκευές των προσώπων που πραγματοποιούν ενδοκοινοτική πτήση, και 1823/92 της Επιτροπής, της 3ης Ιουλίου 1992, για την εφαρμογή του κανονισμού του Συμβουλίου.

IV) Ουσιαστικού χαρακτήρα, για να ληφθεί υπόψη το νέο νομικό πλαίσιο του τίτλου VI:

23. Το άρθρο Κ.3 της Συνθήκης προβλέπει ρητά ότι "οι συμβάσεις αυτές μπορούν να προβλέπουν ότι το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ερμηνεύει τις διατάξεις τους και να αποφασίζει για οιαδήποτε διαφορά σχετικά με την εφαρμογή τους, σύμφωνα με τις λεπτομερείς διατάξεις που καθορίζονται ενδεχομένως στις εν λόγω συμβάσεις". Η Επιτροπή εκτιμά ότι η εφαρμογή της διάταξης αυτής είναι εύλογη, και τούτο τόσο για να εξασφαλισθεί η ομοιόμορφη ερμηνεία της παρούσας σύμβασης, λόγω της συνάφειας του αντικειμένου της με τα θέματα που εμπíπτουν στη Συνθήκη ΕΚ, όσο και για να επιλύονται οι διαφορές που είναι δυνατόν να ανακύπτουν κατά την εφαρμογή της. Μια τέτοια διάταξη ανταποκρίνεται θετικά και στο σχετικό ενδιαφέρον που έχει εκδηλώσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο καθώς και διάφοροι μη κρατικοί οργανισμοί.

Η ομοιόμορφη ερμηνεία προβλέπεται με βάση τη διαδικασία των προδικαστικών αποφάσεων, σύμφωνα με τους κανόνες του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ. Εξάλλου, το Δικαστήριο μπορεί να αποφασίζει σχετικά με οποιαδήποτε διαφορά ως προς την εφαρμογή της παρούσας σύμβασης, εφόσον επιλαμβάνεται σχετικής αίτησης εκ μέρους κράτους μέλους ή της Επιτροπής. Τα ανωτέρω αποτελούν το αντικείμενο του νέου άρθρου 29.

β) Αναπροσαρμογές υπαγορευόμενες από το μελλοντικό Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο.

24. Όταν αρχίσει να ισχύει η συμφωνία για τη δημιουργία του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, της 2ας Μαΐου 1992, θα επιτρέψει την εξομίωση των υπηκόων των χωρών της ΕΖΕΣ, οι οποίοι υπάγονται στη συμφωνία αυτή, με τους υπηκόους των κρατών μελών της Κοινότητας ως προς τους ελέγχους εισόδου και διαμονής. Η Επιτροπή εκτιμά ότι ο καλύτερος τρόπος για να προετοιμασθεί αυτή η εξέλιξη είναι να αντικατασταθεί η έννοια του υπηκόου κράτους μέλους με την έννοια του "υπαγόμενου στο κοινοτικό δίκαιο", η οποία ορίζεται στο άρθρο 1 στοιχείο α) (νέο) ως καλύπτουσα όχι μόνο τους υπηκόους των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και τους υπηκόους τρίτων χωρών οι οποίοι, δυνάμει συμφωνιών μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των χωρών αυτών, απολαμβάνουν πανομοιότυπων με τους πρώτους δικαιωμάτων σε ζητήματα εισόδου και διαμονής.

Αυτή η τεχνική λύση επιτρέπει και τη διευκρίνιση ότι τα μέλη της οικογενείας ενός υπηκόου κράτους μέλους τα οποία έχουν την ιθαγένεια τρίτης χώρας, όπως ορίζεται στο άρθρο 10 του κανονισμού 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, δεν είναι δυνατόν να υποβάλλονται, δυνάμει των οδηγιών 68/360, 73/148, 90/364, 90/365 και 93/..., περί εισόδου και διαμονής, σε έλεγχο που να υπερακοντίζει εκείνον στον οποίο υποβάλλονται οι υπήκοοι των κρατών μελών, με την εξαίρεση της υποχρέωσης για θεώρηση. (Η εξαίρεση αυτή διατυπώνεται στη δεύτερη φράση της παραγράφου 2 του άρθρου 5).

* * *

*

25. Έτσι, το κείμενο της πρότασης σύμβασης αναπροσαρμόζεται σύμφωνα με τις απαιτήσεις των νομικών εξελίξεων που σημειώθηκαν από τον Ιούλιο του 1991 και εξής. Επιδιώκεται δε και η τήρηση των συμπερασμάτων της διάσκεψης των Υπουργών Μετανάστευσης της 1ης Ιουνίου 1993, έτσι ώστε κυρίως να αποφευχθεί νέος γύρος διαπραγματεύσεων για ένα κείμενο για το οποίο υπάρχει συμφωνία επί της ουσίας και του οποίου η ταχεία υιοθέτηση αποτελεί απόλυτη πολιτική προτεραιότητα για την επίτευξη της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗΣ
ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ
ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ

ΠΡΟΤΑΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΑΡΙΘ. ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

της

για την κατάρτιση μιας σύμβασης σχετικά
με τον έλεγχο των προσώπων κατά τη διέλευση των
εξωτερικών συνόρων

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη :

τη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, και ιδίως το άρθρο Κ3 παρ. 2,

την πρόταση της Επιτροπής⁽¹⁾, της,

τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου,

Εκτιμώντας :

ότι, δυνάμει του άρθρου Κ1 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, οι κανόνες που διέπουν τη διέλευση προσώπων από τα εξωτερικά σύνορα των κρατών μελών και την άσκηση του ελέγχου κατά τη διέλευση αυτή συνιστούν, με την επιφύλαξη των αρμοδιοτήτων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, θέματα κοινού ενδιαφέροντος, emπίπτοντα στη συνεργασία που θεσπίζεται με τον τίτλο VI της Συνθήκης αυτής·

ότι οι κανόνες που διέπουν τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών από τους πολίτες της Ένωσης και από τους λοιπούς υπαγόμενους στο κοινοτικό δίκαιο emπίπτον στην Συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, καθώς και ότι η παρούσα σύμβαση καθορίζει κατά πρώτον λόγο τους κανόνες που εφαρμόζονται για τα μη υπαγόμενα στο κοινοτικό δίκαιο πρόσωπα· ότι, ωστόσο, ο έλεγχος κατά τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων πρέπει να αφορά όλα τα πρόσωπα που παρουσιάζονται στα σύνορα, ενόσω τούτο είναι αναγκαίο για να διαχωρίζονται οι υπαγόμενοι στο κοινοτικό δίκαιο από τους μη υπαγόμενους·

το στόχο της δημιουργίας ενός χώρου χωρίς εσωτερικά σύνορα, μέσα στον οποίο θα εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 Α της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας·

(1) ΕΕ αριθ.

ότι για την υλοποίηση του στόχου αυτού απαιτείται η πραγματοποίηση, με κανόνες από κοινού καθορισμένους, αποτελεσματικών ελέγχων των προσώπων στα εξωτερικά σύνορα των κρατών αυτών και στενότερη συνεργασία ως προς την άσκηση κοινής πολιτικής σε θέματα θεωρήσεων.

ότι οι έλεγχοι των προσώπων που ασκούνται από κάθε κράτος μέλος στα εξωτερικά του σύνορα πρέπει να διενεργούνται σύμφωνα με κανόνες που ενδείκνυται να αποφασισθούν από κοινού και με γνώμονα τα συμφέροντα όλων των κρατών μελών.

ότι ένας τέτοιος έλεγχος αποσκοπεί στην εξάλειψη των κινδύνων για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια των κρατών αυτών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στην καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης, με διατήρηση όμως του ανοίγματος αυτών των κρατών προς τον υπόλοιπο κόσμο και των πυκνών ανταλλαγών τους με τις υπόλοιπες χώρες, ιδίως στον πολιτιστικό, επιστημονικό και οικονομικό τομέα.

ότι η εφαρμογή ενός τέτοιου συστήματος ελέγχου στα εξωτερικά σύνορα απαιτεί να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στα θέματα υποδομής και στην επιτήρηση των συνόρων των χωρών οι οποίες, λόγω της γεωγραφικής τους θέσης και διαμόρφωσης, είναι εκτεθειμένες σε αυξημένες μεταναστευτικές πιέσεις.

ότι τα κράτη μέλη σκοπεύουν να διενεργούν αυτούς τους ελέγχους τηρώντας τις κοινές διεθνείς τους υποχρεώσεις, ιδίως δε αυτές που απορρέουν από την ευρωπαϊκή σύμβαση για την προστασία των ανθρώπινων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών, της 4ης Νοεμβρίου 1950, και από τη Σύμβαση της Γενεύης της 28ης Ιουλίου 1951, όπως τροποποιήθηκε με το Πρωτόκολλο της Νέας Υόρκης της 31ης Ιανουαρίου 1967, σχετικά με το νομικό καθεστώς των προσφύγων, καθώς και από ευνοϊκότερες συνταγματικές διατάξεις όσον αφορά το άσυλο,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ :

Άρθρο 1

1. Συνιστάται στα κράτη μέλη να εγκρίνουν, το αργότερο έως την 31η Δεκεμβρίου 1994 και σύμφωνα με τους αντίστοιχους συνταγματικούς τους κανόνες, τη σύμβαση σχετικά με τον έλεγχο των προσώπων κατά τη διέλευση των εξωτερικών κανόνων, η οποία καταρτίζεται με την παρούσα απόφαση και της οποίας το κείμενο ακολουθεί ως παράρτημα.
2. Τα κράτη μέλη κοινοποιούν και καταθέτουν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου τις πράξεις που πιστοποιούν την ολοκλήρωση των διαδικασιών που απαιτούνται από τους αντίστοιχους συνταγματικούς τους κανόνες για την έγκριση της σύμβασης, της οποίας το κείμενο ακολουθεί ως παράρτημα.

Άρθρο 2

1. Η σύμβαση αρχίζει να ισχύει την πρώτη ημέρα του δεύτερου μήνα που έπεται της κατάθεσης της κυρωτικής πράξης εκ μέρους του κράτους μέλους που θα προβεί τελευταίο στη διατύπωση αυτή στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου.

Οι διατάξεις σχετικά με τη θέσπιση μέτρων εφαρμογής της σύμβασης εφαρμόζονται ευθύς ως αυτή τεθεί σε ισχύ. Οι λοιπές διατάξεις εφαρμόζονται από την πρώτη ημέρα του τρίτου μήνα που έπεται της έναρξης της ισχύος της.

2. Η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου γνωστοποιεί στα κράτη μέλη την ημερομηνία κατά την οποία η παρούσα σύμβαση αρχίζει να ισχύει.

Άρθρο 3

Η παρούσα σύμβαση αρχίζει να ισχύει από την ημέρα της δημοσίευσής της στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Βρυξέλλες,

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

.....

ΣΥΜΒΑΣΗ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ

ΤΙΤΛΟΣ Ι : ΓΕΝΙΚΑ

ΑΡΘΡΟ 1

Ορισμοί

1. Κατά την έννοια της παρούσας σύμβασης, νοούνται ως :
 - a) υπαγόμενοι στο κοινοτικό δίκαιο:
 - i) οι πολίτες της Ένωσης, κατά την έννοια του άρθρου 8 παρ. 1 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.
 - ii) τα μέλη της οικογενείας των προαναφερομένων τα οποία διαθέτουν την ιθαγένεια τρίτης χώρας και, δυνάμει πράξης κατ' εφαρμογή της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, απολαμβάνουν δικαιώματος εισόδου και διαμονής σε κράτος μέλος.
 - iii) οι υπήκοοι τρίτων χωρών οι οποίοι, δυνάμει συμφωνιών συναφθεισών μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των κρατών μελών της, αφενός, και των τρίτων αυτών χωρών αφετέρου, απολαμβάνουν ως προς την είσοδο και τη διαμονή σε κράτος μέλος δικαιωμάτων πανομοιότυπων με εκείνα των πολιτών των κρατών μελών της Ένωσης, καθώς και τα μέλη της οικογενείας των προαναφερομένων τα οποία διαθέτουν την ιθαγένεια τρίτης χώρας και, δυνάμει των προαναφερόμενων συμφωνιών, απολαμβάνουν δικαιώματος εισόδου και διαμονής σε κράτος μέλος.
 - β) τίτλος διαμονής : οιαδήποτε άδεια, εκδιδόμενη από τις αρχές κράτους μέλους, με την οποία επιτρέπεται η διαμονή προσώπου που δεν υπάγεται στο κοινοτικό δίκαιο στην επικράτειά του, εκτός των θεωρήσεων και των προσωρινών αδειών που αναφέρονται από τα άρθρα 8 και 15.
 - γ) θεώρηση εισόδου : άδεια ή απόφαση κράτους μέλους, λαμβανομένη σύμφωνα με τις αποφάσεις τις εκδιδόμενες δυνάμει του άρθρου 100Γ της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, με την οποία επιτρέπεται η είσοδος προσώπου που υπόκειται στην υποχρέωση θεώρησης για να εισέλθει στην επικράτειά του, με την επιφύλαξη ότι πληρούνται και οι υπόλοιπες προϋποθέσεις εισόδου.

- δ) θεώρηση διέλευσης : άδεια ή απόφαση κράτους μέλους, λαμβανόμενη σύμφωνα με τις αποφάσεις τις εκδιδόμενες δυνάμει του άρθρου 100Γ της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, με την οποία επιτρέπεται η διέλευση προσώπου που υπόκειται στην υποχρέωση τέτοιας θεώρησης για να διέλθει από την επικράτειά του ή από τη ζώνη διερχομένων λιμένος ή αεροδρομίου, με την επιφύλαξη ότι πληρούνται και οι υπόλοιπες προϋποθέσεις διέλευσης. ο χρόνος διέλευσης δε δύναται να υπερβαίνει τις πέντε ημέρες.
- ε) θεώρηση επιστροφής : άδεια ενός κράτους με την οποία επιτρέπεται σε πρόσωπο που δεν έχει την ιθαγένεια του κράτους αυτού και βρίσκεται στην επικράτειά του να επιστρέψει σ' αυτό, μέσα σε καθορισμένη προθεσμία, χωρίς να χρειάζεται νέα θεώρηση εισόδου στο κράτος αυτό.
- στ) ομοιόμορφη θεώρηση: θεώρηση εισόδου, διέλευσης ή επιστροφής η οποία συντάσσεται σύμφωνα με το υπόδειγμα που προβλέπεται στο άρθρο 100Γ παρ. 3 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και χορηγείται σύμφωνα με τους κανόνες που θεσπίζονται στα άρθρα 19 έως 22 της παρούσας σύμβασης.
- ζ) σύντομη διαμονή : περίοδος συνεχούς διαμονής ή διαδοχικών διαμονών στην επικράτεια των κρατών μελών με διάρκεια που δεν υπερβαίνει τους τρεις μήνες, υπολογιζόμενη εντός εξαμήνου από την ημερομηνία της πρώτης εισόδου.
- η) εξωτερικά σύνορα :
- i) τα χερσαία σύνορα κράτους μέλους που δεν συνορεύει με άλλο κράτος μέλος, καθώς και τα θαλάσσια σύνορα.
 - ii) τα αεροδρόμια και οι θαλάσσιοι λιμένες, εκτός εάν θεωρούνται ως εσωτερικά σύνορα κατά την έννοια των πράξεων κατ' εφαρμογή της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.
- η) παραμεθόρια κυκλοφορία : η κυκλοφορία, σε περιορισμένη γεωγραφική ζώνη που ορίζεται με σύμβαση συναφθείσα μεταξύ ενός κράτους μέλους και άλλου όμορου κράτους μη μέλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσώπων τα οποία εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω σύμβασης και μπορούν επομένως να διέρχονται τα εξωτερικά χερσαία σύνορα αυτού του κράτους μέλους με ειδικούς όρους.
2. Οι διατάξεις της παρούσας σύμβασης εφαρμόζονται, εκτός εξαιρέσεων ρητά αναφερόμενων, για όλα τα πρόσωπα τα διάφορα εκείνων που υπάγονται στο κοινοτικό δίκαιο.

ΤΙΤΛΟΣ ΙΙ : ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

ΑΡΘΡΟ 2

Διέλευση των εξωτερικών συνόρων

1. Οιοσδήποτε μπορεί να διέλθει τα εξωτερικά σύνορα των κρατών μελών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων μέσω επιτρεπομένων σημείων διελεύσεως, στα οποία τα κράτη μέλη πραγματοποιούν ελέγχους επί συνεχούς βάσεως.
2. Η διέλευση των εξωτερικών συνόρων σε σημεία εκτός των επιτρεπομένων επισύρει κυρώσεις, τις οποίες καθορίζει κάθε κράτος μέλος.
3. Κάθε κράτος μέλος καθορίζει την τοποθεσία και τους όρους λειτουργίας των επιτρεπομένων σημείων διελεύσεως των εξωτερικών του συνόρων και τα γνωστοποιεί, καθώς και τις τυχόν επιγενόμενες τροποποιήσεις, στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, η οποία ενημερώνει σχετικά τα άλλα κράτη μέλη. Απαγορεύεται η διέλευση των σημείων αυτών εκτός των περιόδων λειτουργίας τους.
4. Σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 2, οι διατάξεις του παρόντος άρθρου ισχύουν επίσης για τους υπαγόμενους στο κοινοτικό δίκαιο οι οποίοι διέρχονται τα εξωτερικά σύνορα του κράτους αυτού, με την επιφύλαξη αντίθετων διατάξεων της νομοθεσίας αυτού του κράτους.
5. Οι εξαιρέσεις και οι ειδικοί κανόνες που εφαρμόζονται σε ιδιαίτερες κατηγορίες θαλάσσιων μεταφορών κατά τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων καθώς και οι λεπτομέρειες σχετικά με την παραμεθόρια κυκλοφορία θεσπίζονται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης.

ΑΡΘΡΟ 3

Επιτήρηση των εξωτερικών συνόρων

Πέραν των επιτρεπομένων σημείων διελεύσεως, τα εξωτερικά σύνορα επιτηρούνται αποτελεσματικά από κινητές μονάδες ή με άλλα κατάλληλα μέσα. Τα κράτη μέλη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να επιτηρούν το σύνολο των εξωτερικών συνόρων τους κατά τρόπον εξίσου αποτελεσματικό. Οι υπηρεσίες ελέγχου των κρατών μελών συντονίζονται και συνεργάζονται προς το σκοπό αυτόν.

ΑΡΘΡΟ 4

Έλεγχος των εξωτερικών συνόρων

Η διέλευση των εξωτερικών συνόρων υπόκειται στον έλεγχο των αρμόδιων αρχών του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους. Ο έλεγχος αυτός διενεργείται κατ' εφαρμογή του εθνικού δικαίου και με τήρηση των διατάξεων της παρούσας σύμβασης.

ΑΡΘΡΟ 5

Φύση του ελέγχου στα εξωτερικά σύνορα

1. Κατά τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων, τόσο κατά την είσοδο όσο και κατά την έξοδο από την επικράτεια των κρατών μελών, κάθε πρόσωπο υποβάλλεται σε οπτικό έλεγχο υπό συνθήκες που επιτρέπουν, με την εξέταση των ταξιδιωτικών του εγγράφων, την εξακρίβωση της ταυτότητάς του.
2. Κατά την είσοδο, τα πρόσωπα υπόκεινται σε επιπλέον έλεγχο, που αποβλέπει στη διαπίστωση της ικανοποίησης των προϋποθέσεων που αναφέρονται στο άρθρο 7. Εξάλλου, και σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 2, οι υπήκοοι τρίτων χωρών που υπάγονται στο κοινοτικό δίκαιο υπόκεινται στον όρο που προβλέπεται στο άρθρο 7 παρ. 1 στοιχείο β), εφόσον υποχρεούνται να διαθέτουν θεώρηση δυνάμει πράξεων κατ' εφαρμογή του άρθρου 100Γ της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.
3. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής των ελέγχων θεσπίζονται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης.
4. Κατ' εξαίρεση, ορισμένοι έλεγχοι μπορούν να γίνονται ελαστικότεροι, χωρίς ωστόσο να παρεκκλίνουν από τις προϋποθέσεις που ενδεχομένως θεσπίζονται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης. Οι έλεγχοι κατά την είσοδο έχουν προτεραιότητα επί του ελέγχου κατά την έξοδο.
5. Με την επιφύλαξη των πραγματοποιούμενων σύμφωνα με τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις ελέγχων των αποσκευών που μεταφέρονται από τους ταξιδιώτες καθώς και των οχημάτων τους, για τους ελέγχους των προσώπων, των οχημάτων τους και των αποσκευών λαμβάνονται υπόψη οι ανάγκες :
 - αναζήτησης και πρόληψης των απειλών για την εθνική ασφάλεια και τη δημόσια τάξη.
 - καταπολέμησης της λαθραίας μετανάστευσης.
6. Κατά τους ελέγχους αυτούς, τα κράτη μέλη λαμβάνουν υπόψη το συμφέρον και των άλλων κρατών μελών.

ΑΡΘΡΟ 6

Ειδικές διαδικασίες που εφαρμόζονται στα αεροδρόμια

1. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι οι επιβάτες πτήσης προερχόμενης από τρίτο κράτος οι οποίοι μετεπιβιβάζονται σε πτήσεις εσωτερικού θα υποβάλλονται προηγουμένως, κατά την είσοδο, σε προσωπικό έλεγχο στο αεροδρόμιο άφιξης της πτήσης εξωτερικού. Οι επιβάτες πτήσης εσωτερικού που επιβιβάζονται σε πτήση με προορισμό τρίτο κράτος θα υποβάλλονται προηγουμένως, κατά την έξοδο, σε προσωπικό έλεγχο στο αεροδρόμιο αναχώρησης της πτήσης εξωτερικού.
2. Οι διατάξεις της παραγράφου 1 εφαρμόζονται χωρίς να θίγονται οι κοινοτικές διατάξεις που αφορούν τον έλεγχο των αποσκευών.
3. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν εξάλλου τα αναγκαία μέτρα ούτως ώστε:
 - οι επιβάτες που επιβιβάζονται σε ένα κράτος μέλος σε πτήση προερχόμενη από τρίτη χώρα με προορισμό κράτος μέλος να υποβάλλονται, στο αεροδρόμιο προορισμού, στους ελέγχους που προβλέπονται για τους επιβάτες που προέρχονται από τρίτες χώρες·
 - οι επιβάτες που επιβιβάζονται σε ένα κράτος μέλος σε πτήση με προορισμό τρίτη χώρα και που αποβιβάζονται σε άλλο κράτος μέλος να υποβάλλονται στο αεροδρόμιο επιβίβασης στους ελέγχους που προβλέπονται για τους επιβάτες με προορισμό τρίτες χώρες·
 - οι επιβάτες που επιβιβάζονται σε ένα κράτος μέλος με προορισμό άλλο κράτος μέλος και σε πτήση προερχόμενη ή με προορισμό μία ή περισσότερες τρίτες χώρες να υποβάλλονται στα αεροδρόμια των κρατών μελών στους ελέγχους που προβλέπονται για τους επιβάτες που προέρχονται ή που μεταβαίνουν σε τρίτες χώρες, ανάλογα με το αν αναχωρούν ή αφικνούνται σε ένα κράτος μέλος.

ΤΙΤΛΟΣ ΙΙΙ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΕΛΕΓΧΟΥ ΣΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ

ΑΡΘΡΟ 7

Έλεγχος των προσώπων που δεν υπάγονται στο ευρωπαϊκό δίκαιο

1. Μπορεί να επιτραπεί η είσοδος για σύντομη διαμονή στα εδάφη των κρατών μελών σε κάθε πρόσωπο που ικανοποιεί τις ακόλουθες προϋποθέσεις :
 - α) επιδεικνύει έγκυρο ταξιδιωτικό έγγραφο για τη διέλευση των συνόρων· ο κατάλογος των σχετικών εγγράφων και τα χαρακτηριστικά τους θεσπίζονται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης·
 - β) εφόσον συντρέχει περίπτωση, διαθέτει θεώρηση που ισχύει για την προβλεπόμενη διάρκεια διαμονής του·
 - γ) δεν αποτελεί απειλή για τη δημόσια τάξη, την εθνική ασφάλεια και τις διεθνείς σχέσεις των κρατών μελών, και ιδίως δεν περιλαμβάνεται στον κοινό κατάλογο που προβλέπεται στο άρθρο 10·
 - δ) επιδεικνύει, εφόσον συντρέχει περίπτωση, έγγραφο που δικαιολογούν το σκοπό και τις συνθήκες της προβλεπόμενης διαμονής ή διέλευσης, και ιδίως τις απαιτούμενες άδειες εργασίας, εφόσον υπάρχουν λόγοι να πιστεύεται ότι σκοπεύει να εργασθεί·
 - ε) διαθέτει επαρκή μέσα για τη συντήρησή του, τόσο για τη διάρκεια της προβλεπόμενης διαμονής ή διέλευσης όσο και για την επιστροφή του στη χώρα καταγωγής ή για το ταξίδι προς τρίτο κράτος όπου είναι εγγυημένο ότι θα του επιτραπεί η είσοδος, ή είναι σε θέση να εξασφαλίσει νόμιμα τα μέσα αυτά.
2. Μπορεί εξάλλου να μην επιτραπεί η είσοδος σε οιοδήποτε πρόσωπο:
 - α) εάν συμπεριλαμβάνεται στον εθνικό κατάλογο ανεπιθύμητων προσώπων του κράτους μέλους στο οποίο ζητεί να εισέλθει·
 - β) σε όλες τις περιπτώσεις στις οποίες μπορεί να μην επιτρέπεται η είσοδος υπηκόου κράτους μέλους σε άλλο κράτος μέλος.

ΑΡΘΡΟ 8

Διέλευση των εξωτερικών συνόρων από τους υπηκόους
τρίτων χωρών που διαμένουν σε κράτος μέλος

1. Ένα κράτος μέλος δεν απαιτεί θεώρηση από πρόσωπο το οποίο επιθυμεί να εισέλθει στην επικράτειά του για σύντομη διαμονή ή ως διερχόμενο, υπό την προϋπόθεση ότι :
 - α) πληροί τους όρους του άρθρου 7, με εξαίρεση την παράγραφο 1 σημείο β), και
 - β) είναι κάτοχος τίτλου ή αδειας εκδοθείσας από άλλο κράτος μέλος η οποία του επιτρέπει να διαμείνει σε αυτό το κράτος και της οποίας η εναπομένουσα διάρκεια είναι μεγαλύτερη από τετράμηνο, κατά την είσοδο.
2. Κατ' εξαίρεση, οι διατάξεις της παραγράφου 1 μπορούν να ισχύουν και για τα πρόσωπα που είναι κάτοχοι προσωρινής άδειας διαμονής εκδοθείσας από ένα κράτος μέλος και ταξιδιωτικού εγγράφου εκδοθέντος από αυτό το κράτος μέλος.
3. Τα κράτη μέλη δέχονται εκ νέου, και υπό όρους θεσπιζόμενους δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης, κάθε πρόσωπο στο οποίο έχουν χορηγήσει τίτλο ή άδεια διαμονής κατά την έννοια των παραγράφων 1 και 2 και το οποίο διαμένει παρανόμως στην επικράτεια άλλου κράτους μέλους.
4. Κατ' εξαίρεση, ένα κράτος μέλος μπορεί να παρεκκλίνει από τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 εξ αιτίας επιτακτικών λόγων που σχετίζονται με την εθνική του ασφάλεια, λαμβάνοντας παράλληλα υπόψη τα συμφέροντα των άλλων κρατών μελών.

Το εν λόγω κράτος μέλος ενημερώνει καταλλήλως τα άλλα κράτη μέλη, και σύμφωνα με τις διαδικασίες οι οποίες θεσπίζονται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης.

Τα μέτρα αυτά πρέπει να χρησιμοποιούνται στην έκταση και για το διάστημα που είναι απολύτως αναγκαία για την επίτευξη των στόχων του πρώτου εδαφίου.
5. Προκειμένου να εφαρμοσθεί το παρόν άρθρο, καταρτίζονται, δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης, :
 - ο κατάλογος των προσωρινών τίτλων και αδειών διαμονής που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2 και που γίνονται αποδεκτά ως ισοδύναμα της θεώρησης·
 - ο ενδεικτικός κατάλογος των εξαιρετικών περιστάσεων στις οποίες οι αρχές των κρατών μελών δέχονται ως ισοδύναμες με τη θεώρηση τις προσωρινές άδειες διαμονής και τα ταξιδιωτικά έγγραφα που αναφέρονται στην παράγραφο 2.

ΑΡΘΡΟ 9

Διαμονές διάφορες των σύντομης διάρκειας

Τα πρόσωπα που σκοπεύουν να διαμείνουν σε κράτος μέλος για χρονικό διάστημα το οποίο δεν είναι σύντομο εισέρχονται στο κράτος αυτό με τις προϋποθέσεις που ορίζονται στην εθνική του νομοθεσία. Η πρόσβαση, στην περίπτωση αυτή, περιορίζεται στην επικράτεια του εν λόγω κράτους.

ΤΙΤΛΟΣ IV

ΣΗΜΑΝΣΗ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΗ ΜΗ ΕΙΣΔΟΧΗ

ΑΡΘΡΟ 10

Κατάλογος ανεπιθύμητων προσώπων

1. Βάσει των εθνικών σημάνσεων και δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης, καταρτίζεται κοινός κατάλογος των προσώπων στα οποία τα κράτη μέλη απαγορεύουν την είσοδο στην επικράτειά τους.
2. Στον κοινό κατάλογο, ο οποίος ενημερώνεται διαρκώς, εγγράφονται τα πρόσωπα που υποδεικνύονται προς το σκοπό αυτόν από τα κράτη μέλη.
3. Η απόφαση για την εγγραφή προσώπου στον εν λόγω κατάλογο εξαρτάται από τον κίνδυνο που αποτελεί, ενδεχομένως, το πρόσωπο αυτό για τη δημόσια τάξη, την εθνική ασφάλεια ή την εσωτερική ασφάλεια ενός κράτους μέλους. Βασίζεται σε απόφαση την οποία λαμβάνουν, σύμφωνα με τους διαδικαστικούς κανόνες που προβλέπονται από την εθνική νομοθεσία, οι αρμόδιες διοικητικές ή δικαστικές αρχές των κρατών μελών λόγω :
 - είτε καταδίκης στο συγκεκριμένο κράτος μέλος σε στερητική της ελευθερίας ποινή ενός τουλάχιστον έτους·
 - είτε εγκύρων πληροφοριών σύμφωνα με τις οποίες το εν λόγω πρόσωπο έχει διαπράξει σοβαρό αδίκημα·
 - είτε σοβαρών λόγων να πιστεύεται ότι το πρόσωπο αυτό προτίθεται να διαπράξει σοβαρό αδίκημα ή ότι αποτελεί απειλή για τη δημόσια τάξη, την εθνική ασφάλεια ή την εσωτερική ασφάλεια ενός κράτους μέλους·
 - είτε σοβαρής παράβασης ή επανειλημμένων παραβάσεων της νομοθεσίας περί εισόδου και διαμονής των αλλοδαπών.
4. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής των κριτηρίων που ορίζονται στην παράγραφο 3 θεσπίζονται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης.

ΑΡΘΡΟ 11

Χορήγηση τίτλου διαμονής

1. Όταν πρόσωπο εγγεγραμμένο στον κοινό κατάλογο που προβλέπεται στο άρθρο 10 ζητήσει τίτλο διαμονής, το κράτος μέλος στο οποίο υποβάλλεται αυτή η αίτηση ζητεί προηγουμένως τη γνώμη του κράτους μέλους το οποίο προέβη στην εγγραφή του και λαμβάνει υπόψη τα συμφέροντα του κράτους αυτού. Ο τίτλος διαμονής χορηγείται για σοβαρούς μόνο λόγους, ιδίως λόγους ανθρωπιστικούς ή αν η χορήγησή του είναι επιβεβλημένη από διεθνείς υποχρεώσεις.

Αν ο τίτλος διαμονής χορηγηθεί, το κράτος μέλος που έχει εγγράψει τον ενδιαφερόμενο στον κοινό κατάλογο τον διαγράφει από αυτόν.

2. Όταν διαπιστώνεται ότι πρόσωπο που κατέχει ισχύοντα τίτλο διαμονής που έχει χορηγηθεί από κράτος μέλος είναι εγγεγραμμένο στον κοινό κατάλογο, το κράτος μέλος το οποίο προέβη στην εγγραφή του και το κράτος μέλος που του χορήγησε τον τίτλο διαμονής συνεργάζονται για να διαπιστώσουν αν υπάρχουν αποχρώντες λόγοι αφαίρεσης του τίτλου διαμονής.

Αν τελικά ο τίτλος διαμονής δεν αφαιρεθεί, το κράτος μέλος το οποίο προέβη στην εγγραφή του διαγράφει το εν λόγω πρόσωπο από τον κοινό κατάλογο.

3. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεσπίζονται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης.

ΑΡΘΡΟ 12

Άρνηση εισόδου σε κράτος μέλος

1. Η είσοδος στην επικράτεια των κρατών μελών απαγορεύεται στα πρόσωπα που δεν πληρούν μια από τις προϋποθέσεις του άρθρου 7 παράγραφος 1 και του άρθρου 9.
2. Ωστόσο, ένα κράτος μέλος δύναται, για λόγους ανθρωπιστικούς ή εθνικού συμφέροντος, ή για λόγους διεθνών υποχρεώσεων, να επιτρέπει την είσοδο σε πρόσωπο που δεν πληροί τις προϋποθέσεις αυτές. Στην περίπτωση αυτή, η είσοδος περιορίζεται στην επικράτεια αυτού του κράτους μέλους, το οποίο, εάν ο ενδιαφερόμενος περιλαμβάνεται στον κοινό κατάλογο του άρθρου 10, ενημερώνει σχετικά τους εταίρους του, με κατάλληλο τρόπο και σύμφωνα με τις διαδικασίες που καθορίζονται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης.

ΑΡΘΡΟ 13

Ανταλλαγή πληροφοριών

1. Η ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στον κοινό κατάλογο γίνεται με ηλεκτρονικό σύστημα.
2. Η δημιουργία, η οργάνωση και η λειτουργία του ηλεκτρονικού αυτού συστήματος θα αποτελέσει αντικείμενο της σύμβασης για τη δημιουργία του ευρωπαϊκού συστήματος πληροφόρησης. Η σύμβαση αυτή θα περιλαμβάνει εγγυήσεις για την προστασία των ατόμων έναντι της ηλεκτρονικής επεξεργασίας πληροφοριών προσωπικού χαρακτήρα.
3. Πρόσβαση στον κοινό κατάλογο έχουν οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών οι οποίες, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, έχουν την ευθύνη για :
 - τη διεκπεραίωση της αίτησης για χορήγηση θεώρησης,
 - τους ελέγχους στα σύνορα,
 - τους αστυνομικούς ελέγχους,
 - την έγκριση και τη ρύθμιση της διαμονής προσώπων που δεν είναι υπήκοοι κράτους μέλους.
4. Τα κράτη μέλη γνωστοποιούν στην Επιτροπή και στα άλλα κράτη μέλη τις υπηρεσίες που, κατ' εφαρμογή του παρόντος άρθρου, έχουν εξουσιοδότηση πρόσβασης στον κοινό κατάλογο.

ΤΙΤΛΟΣ V

ΣΥΝΟΔΕΥΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

ΑΡΘΡΟ 14

ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΕΩΝ

1. Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 27 και των πράξεων κατ' εφαρμογή της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, τα κράτη μέλη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να εισαγάγουν στην εθνική τους νομοθεσία μέτρα που να αφορούν τις εταιρίες αεροπορικών και θαλάσσιων μεταφορών καθώς και τις εταιρίες που διεξάγουν διεθνείς οδικές δημόσιες συγκοινωνίες με λεωφορεία, εκτός από ό,τι αφορά την παραμεθόρια κυκλοφορία.
2. Τα μέτρα αυτά σκοπό έχουν :
 - να υποχρεώσουν το μεταφορέα να λαμβάνει όλα τα απαραίτητα μέτρα για να εξασφαλίζει ότι τα πρόσωπα που προέρχονται από τρίτη χώρα έχουν στην κατοχή τους έγκυρα ταξιδιωτικά έγγραφα και τις απαραίτητες ενδεχομένως θεωρήσεις και να θεσπίσουν τις κατάλληλες κυρώσεις έναντι μεταφορέων που δεν συμμορφούνται προς αυτήν την υποχρέωση.
 - να υποχρεώσουν το μεταφορέα που μετέφερε πρόσωπο προερχόμενο από τρίτη χώρα στο οποίο έχει απαγορευθεί η είσοδος κατά τον πρώτο έλεγχο εισόδου στην επικράτεια της Κοινότητας, και εφόσον το ζητήσουν οι αρχές ελέγχου, να το αναλάβει αμελλητί, να καλύψει ενδεχομένως τα έξοδα διαμονής του έως την αναχώρησή του και να επαναφέρει το πρόσωπο αυτό στο κράτος από το οποίο είχε μεταφερθεί ή στο κράτος το οποίο του εξέδωσε το διαβατήριο, ή ακόμα σε κάθε άλλο κράτος όπου η είσοδός του είναι εξασφαλισμένη.

ΑΡΘΡΟ 15

Παράνομη διέλευση εξωτερικών συνόρων

1. Πρόσωπο που διέρχεται παρανόμως εξωτερικά σύνορα χωρίς να του έχει επιτραπεί η διαμονή ή δε συγκεντρώνει πλέον τις προϋποθέσεις διαμονής σε κράτος μέλος πρέπει κατ' αρχήν να εγκαταλείπει αμέσως την επικράτεια του κράτους μέλους, εκτός εάν νομιμοποιηθεί η διαμονή του.

Εάν το ως άνω πρόσωπο έχει τίτλο διαμονής ή άδεια προσωρινής διαμονής που ισχύει ακόμα, χορηγηθέντα από άλλο κράτος μέλος, πρέπει να επιστρέψει αμέσως στην επικράτεια αυτού του κράτους μέλους, εκτός εάν του έχει επιτραπεί να μεταβεί σε άλλη χώρα όπου είναι εγγυημένη η είσοδός του.

2. Εφόσον το πρόσωπο αυτό δεν αναχωρεί οικειοθελώς ή εικάζεται ότι δεν πρόκειται να αναχωρήσει με τον τρόπο αυτόν, ή εάν η άμεση αναχώρησή του επιβάλλεται για λόγους εθνικής ασφαλείας ή δημόσιας τάξης, απομακρύνεται υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει η νομοθεσία του κράτους μέλους όπου ευρίσκεται. Η απομάκρυνση γίνεται από την επικράτεια του κράτους αυτού προς τη χώρα καταγωγής του προσώπου. Μπορεί επίσης να γίνει προς οποιαδήποτε άλλη χώρα δύναται να δεχθεί το πρόσωπο αυτό, κατ' εφαρμογή ιδίως των οικείων διατάξεων συμφωνιών επανεισδοχής που συνάπτονται μεταξύ των κρατών μελών.
3. Ο κατάλογος των τίτλων διαμονής και των αδειών προσωρινής διαμονής που χορηγούν τα κράτη μέλη καταρτίζεται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης.
4. Τα κράτη μέλη συνάπτουν μεταξύ τους διμερείς συμφωνίες επανεισδοχής των προσώπων που δεν υπάγονται στο κοινοτικό δίκαιο, εφόσον το ζητήσει ένα από αυτά.

ΑΡΘΡΟ 16

Εξίσωση των οικονομικών ανισορροπιών

Με την επιφύλαξη του προσδιορισμού των κατάλληλων κριτηρίων και πρακτικών λεπτομερειών δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης, τα κράτη μέλη εξισώνουν μεταξύ τους τις οικονομικές ανισορροπίες που ενδέχεται να προκύψουν από την υποχρέωση απομάκρυνσης που προβλέπεται στο άρθρο 15, εφόσον η απομάκρυνση αυτή δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί με έξοδα του απομακρυνόμενου προσώπου ή κάποιου τρίτου.

ΤΙΤΛΟΣ VI

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΘΕΩΡΗΣΕΙΣ

ΑΡΘΡΟ 17

Κοινή πολιτική θεωρήσεων

Τα κράτη μέλη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να εναρμονίσουν προοδευτικά την πολιτική τους στον τομέα των θεωρήσεων, με την επιφύλαξη των αποφάσεων που εκδίδονται δυνάμει του άρθρου 100Γ της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

ΑΡΘΡΟ 18

Ομοιόμορφες θεωρήσεις

1. Ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να απαιτήσει θεώρηση χορηγούμενη από τις δικές του αρχές από πρόσωπο που ζητεί να διαμείνει για σύντομο διάστημα στην επικράτειά του και κατέχει θεώρηση ομοιόμορφου τύπου.

ΑΡΘΡΟ 19

Όροι χορήγησης ομοιόμορφης θεώρησης

1. Η ομοιόμορφη θεώρηση μπορεί να χορηγηθεί μόνον αν το ενδιαφερόμενο πρόσωπο πληροί τους όρους εισόδου που καθορίζονται στο άρθρο 7 παράγραφος 1, εκτός του σημείου β).
2. Η χορήγηση των ομοιόμορφων θεωρήσεων πραγματοποιείται βάσει των εξής κοινών προϋποθέσεων και κριτηρίων :
 - Τα ταξιδιωτικά έγγραφα που επιδεικνύονται σε περίπτωση αίτησης θεώρησης πρέπει να ελέγχονται ως προς την κανονικότητα και τη γνησιότητά τους.
 - Η ημερομηνία λήξης του ταξιδιωτικού εγγράφου πρέπει να είναι κατά 3 τουλάχιστον μήνες μεταγενέστερη της τελευταίας προθεσμίας διαμονής η οποία αναφέρεται στη θεώρηση, διότι πρέπει να ληφθεί υπόψη η προθεσμία χρησιμοποίησης της θεώρησης αυτής.
 - Το ταξιδιωτικό έγγραφο πρέπει να αναγνωρίζεται από όλα τα κράτη μέλη.
 - Το ταξιδιωτικό έγγραφο πρέπει να ισχύει σε όλα τα κράτη μέλη.
 - Το ταξιδιωτικό έγγραφο πρέπει να επιτρέπει την επιστροφή του αιτούντος στη χώρα καταγωγής του ή την είσοδό του σε τρίτη χώρα.
 - Η ύπαρξη και η ισχύς της άδειας ή της θεώρησης επιστροφής στη χώρα αναχώρησης πρέπει να επαληθεύονται, εφόσον αυτό απαιτείται από τις αρχές της χώρας αυτής. Το ίδιο ισχύει για την τυχόν άδεια εισόδου σε τρίτο κράτος.

ΑΡΘΡΟ 20

Προκαταρκτική διαβούλευση με τις κεντρικές αρχές

1. Όταν σε ένα κράτος μέλος η χορήγηση θεωρήσεων υπόκειται, σε ορισμένες περιπτώσεις, σε προηγούμενη γνωμοδότηση των κεντρικών αρχών και αυτό το κράτος μέλος επιθυμεί να ζητείται η γνώμη του κατά την έκδοση, σε αυτές τις περιπτώσεις, ομοιόμορρης θεώρησης από άλλο κράτος μέλος, η θεώρηση αυτή μπορεί να εκδοθεί μόνον εάν οι κεντρικές αρχές του ενδιαφερομένου κράτους μέλους έχουν ερωτηθεί προηγουμένως και δεν έχουν διατυπώσει αντιρρήσεις σχετικά με τη χορήγηση της θεώρησης.

Εάν οι αρχές αυτές δεν απαντήσουν εντός προθεσμίας η οποία καθορίζεται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης, θεωρείται ότι δεν έχουν αντιρρήσεις για τη χορήγηση της θεώρησης. Η προθεσμία αυτή δεν μπορεί να υπερβαίνει τις 14 ημέρες.

Εάν διατυπωθούν αντιρρήσεις ή εάν η διαδικασία γνωμοδότησης που προβλέπει το πρώτο εδάφιο δεν μπορεί να εφαρμοσθεί λόγω του επείγοντος χαρακτήρα της κατάστασης, μπορεί να εκδοθεί μόνο εθνική θεώρηση, με περιορισμένη εδαφική ισχύ.

2. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του άρθρου αυτού καθορίζονται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης και λαμβανόμενης ιδίως υπόψη της ασφάλειας των κρατών μελών. Δύνανται ιδίως να διευκρινίζουν τις περιπτώσεις κατά τις οποίες χορηγείται ομοιόμορφη θεώρηση μόνον εφόσον προηγηθεί διαβούλευση με τις κεντρικές αρχές του ή των κρατών μελών που απαιτούν τη διαβούλευση αυτή, χωρίς ωστόσο να περιορίζουν τη δυνατότητα των κρατών μελών να προσφεύγουν, σε άλλες περιπτώσεις, στην εκ των προτέρων διαβούλευση με τις δικές τους κεντρικές αρχές.

ΑΡΘΡΟ 21

Ομοιόμορφη θεώρηση πολλαπλών εισόδων

1. Η ομοιόμορφη θεώρηση δύναται να ισχύει για μία ή και για περισσότερες εισόδους. Η διάρκεια συνεχούς διαμονής ή η συνολική διάρκεια διαδοχικών διαμονών δεν μπορεί να υπερβαίνει τους τρεις μήνες κατά τη διάρκεια χρονικής περιόδου έξι μηνών από την ημερομηνία εισόδου.
2. Οι προϋποθέσεις και τα κριτήρια χορήγησης της ομοιόμορφης θεώρησης πολλαπλών εισόδων καθορίζονται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης.

ΑΡΘΡΟ 22

Χορήγηση της ομοιόμορφης θεώρησης

1. Η ομοιόμορφη θεώρηση εκδίδεται από τις διπλωματικές και προξενικές αρχές των κρατών μελών, κατ'εξαίρεση δε και από άλλες αρχές, οριζόμενες από την εθνική νομοθεσία.
2. Για την έκδοση της θεώρησης, κατ' αρχήν αρμόδιο είναι το κράτος μέλος του κύριου προορισμού. Αν δεν είναι δυνατό να προσδιορισθεί ο προορισμός αυτός, αρμόδιο είναι το κράτος μέλος της πρώτης εισόδου.
3. Οι λεπτομερείς κανόνες εφαρμογής των αρχών του παρόντος άρθρου θεσπίζονται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης.

ΑΡΘΡΟ 23

Παράταση της διαμονής

Ένα κράτος μέλος δύναται να χορηγήσει εντός του ίδιου εξαμήνου, και σε περίπτωση ανάγκης, θεώρηση που ισχύει μόνο στην επικράτειά του, και τούτο σε πρόσωπο στο οποίο έχει ήδη χορηγηθεί ομοιόμορφη θεώρηση.

Αυτές οι διατάξεις δεν εμποδίζουν ένα κράτος μέλος να επιτρέψει τη διαμονή στην επικράτειά του για περίοδο μεγαλύτερη από τρεις μήνες σε πρόσωπο που διαθέτει ομοιόμορφη θεώρηση.

ΑΡΘΡΟ 24

Εθνική θεώρηση

1. Τα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα να χορηγούν θεωρήσεις των οποίων η ισχύς περιορίζεται μόνο στην επικράτειά τους, στις περιπτώσεις που προβλέπονται στα άρθρα 20, 23 και 25.
2. Τα κράτη μέλη δύνανται, εξάλλου, για ανθρωπιστικούς λόγους ή λόγους εθνικού συμφέροντος, ή λόγω διεθνών υποχρεώσεων, να χορηγούν θεώρηση, η οποία ισχύει μόνον στην επικράτειά τους, σε κάθε πρόσωπο, έστω και αν δεν πληροί εν όλω ή εν μέρει τις προϋποθέσεις που καθορίζονται στο άρθρο 7 παράγραφος 1 σημεία α), γ), δ) και ε).
3. Το κράτος μέλος το οποίο, κατ' εφαρμογή της παραγράφου 2, χορήγησε θεώρηση σε ενδιαφερόμενο πρόσωπο ενημερώνει τα άλλα κράτη μέλη εάν το εν λόγω πρόσωπο περιλαμβάνεται στον κοινό κατάλογο ή εάν το κράτος μέλος του οποίου η γνώμη ζητήθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 20 διατύπωσε αντιρρήσεις. Η ενημέρωση αυτή γίνεται σύμφωνα με τις διαδικασίες που καθορίζονται δυνάμει των μέτρων εφαρμογής της παρούσας σύμβασης και με βάση το άρθρο 12 παράγραφος 2.
4. Οι θεωρήσεις που χορηγούνται σύμφωνα με τις παραγράφους 1 και 2 φέρουν ειδική ένδειξη και διαφέρουν εξωτερικώς από την ομοιόμορφη θεώρηση.

ΑΡΘΡΟ 25

Θεωρήσεις μακράς διαμονής

Οι θεωρήσεις για διαμονή άνω των τριών μηνών είναι εθνικές θεωρήσεις, που χορηγούνται από κάθε κράτος μέλος σύμφωνα με τη νομοθεσία του.

Για τη χορήγηση μιας τέτοιας θεώρησης, το κράτος μέλος συμβουλευέται υποχρεωτικά τον κοινό κατάλογο.

ΤΙΤΛΟΣ VII

ΚΑΝΟΝΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΑΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

ΑΡΘΡΟ 26

Μέτρα εφαρμογής

Οι αναγκαίες για την εφαρμογή της παρούσας σύμβασης αποφάσεις, εκτός εκείνων που προβλέπονται ρητά από αυτήν, εκδίδονται από το Συμβούλιο με ομοφωνία και μετά από πρόταση της Επιτροπής ή πρωτοβουλία κράτους μέλους.

ΑΡΘΡΟ 27

Υπερίσχυση εφαρμόσιμων νομικών κανόνων

1. Οι διατάξεις της παρούσας σύμβασης εφαρμόζονται με την επιφύλαξη των διατάξεων της ευρωπαϊκής σύμβασης για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών, της 4ης Νοεμβρίου 1950, καθώς και της Σύμβασης της Γενεύης της 28ης Ιουλίου 1951, όπως τροποποιήθηκε με το Πρωτόκολλο της Νέας Υόρκης της 31ης Ιανουαρίου 1967, σχετικά με το νομικό καθεστώς των προσφύγων, καθώς και με την επιφύλαξη ευνοϊκότερων συνταγματικών διατάξεων των κρατών μελών σε θέματα ασύλου.
2. Οι διατάξεις της παρούσας σύμβασης δε θίγουν τις διμερείς συμβάσεις σχετικά με την παραμεθόρια κυκλοφορία.

ΑΡΘΡΟ 28

Σχέσεις με τρίτες χώρες

1. Κάθε κράτος μέλος που σκοπεύει να διεξαγάγει διαπραγματεύσεις με τρίτο κράτος σχετικά με τους συνοριακούς ελέγχους ενημερώνει εγκαίρως τα άλλα κράτη μέλη και την Επιτροπή.
2. Κανένα κράτος μέλος δε συνάπτει με ένα ή περισσότερα τρίτα κράτη συμφωνίες για την απλούστευση ή κατάργηση συνοριακών ελέγχων χωρίς την προηγούμενη συναίνεση του Συμβουλίου.

Οι διατάξεις της παρούσας παραγράφου δεν εφαρμόζονται στις συμφωνίες οι οποίες αφορούν την παραμεθόρια κυκλοφορία, εφόσον στις συμφωνίες αυτές τηρούνται οι όροι που θεσπίζονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, και με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 27 παρ. 2.

ΑΡΘΡΟ 29

Αυτοδιότητα του Δικαστηρίου

Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι αρμόδιο να αποφαινεται:

- προδικαστικώς, επί της ερμηνείας των διατάξεων της παρούσας σύμβασης· οι όροι παραπομπής ενός ζητήματος στο Δικαστήριο είναι εκείνοι της δευτέρας και της τρίτης παραγράφου του άρθρου 177 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας·
- μετά από αίτηση κράτους μέλους ή της Επιτροπής, επί οιασδήποτε διαφοράς ως προς την εφαρμογή της παρούσας σύμβασης.

ΤΙΤΛΟΣ VIII

ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

ΑΡΘΡΟ 30

Εδαφική παρονομή

"p.m." (προς υπόμνηση)

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

1. Γενικά

Το νέο άρθρο 100Γ της Συνθήκης της Ρώμης απαιτεί από το Συμβούλιο να καθορίζει τις τρίτες χώρες των οποίων οι υπήκοοι πρέπει να διαθέτουν θεώρηση για να διέρχονται τα εξωτερικά σύνορα της Κοινότητας. Η διάταξη αυτή έχει τεθεί σαφώς μεταξύ των διατάξεων της Συνθήκης που αφορούν την εσωτερική αγορά. Το απαραίτητο συμπέρασμα είναι ότι σκοπεύει να συμβάλει άμεσα στην επίτευξη της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων εντός της εσωτερικής αγοράς, όπως αναφέρεται στο άρθρο 7Α ΕΚ (πρώην άρθρο 8Α ΕΟΚ).

Τον Οκτώβριο 1986, οι Δώδεκα καθιέρωσαν τη διακυβερνητική συνεργασία στον τομέα της δικαιοσύνης και των εσωτερικών υποθέσεων. Ένα από τα πρώτα αποτελέσματα του σταδιακού συντονισμού των πολιτικών τους σχετικά με τις θεωρήσεις ήταν η έγκριση από τους αρμόδιους υπουργούς για τη μετανάστευση, στη Κοπεγχάγη το Δεκέμβριο 1987, ενός καταλόγου 50 τρίτων χωρών, οι υπήκοοι των οποίων υποχρεούνται να διαθέτουν θεώρηση σε όλα τα κράτη μέλη. Αυτό σημαίνει ότι ο υπήκοος κάποιας από τις χώρες αυτές ο οποίος επιθυμεί να επισκεφθεί τα 12 κράτη μέλη πρέπει να έχει στη διάθεσή του 10 διαφορετικές θεωρήσεις (για τις χώρες Μπενελούξ, η θεώρηση που έχει εκδοθεί από μία από τις τρεις αυτές χώρες είναι αρκετή). Αρχίζοντας από τη συνεδρίαση του Ιουνίου 1988 στο Μόναχο, οι Υπουργοί παρακολούθησαν τις εξελίξεις σχετικά με την εναρμόνιση των θεωρήσεων και έλαβαν υπόψη τους σε καθεμία από τις διαδοχικές συνεδριάσεις τον αριθμό των τρίτων χωρών των οποίων οι υπήκοοι υποχρεούνται σε όλα τα κράτη μέλη να διαθέτουν θεώρηση για να εισέλθουν στο έδαφός τους. Έτσι, στη σύνοδο της Κοπεγχάγης, τον Ιούνιο 1993, οι αρμόδιοι υπουργοί για τη μετανάστευση έλαβαν υπόψη τους το γεγονός ότι στην κατηγορία αυτή συμπεριλαμβάνονταν 73 χώρες. Επιπλέον, από τις πληροφορίες που παρείχαν τα κράτη μέλη προέκυπτε ότι υπήρχαν 19 χώρες οι υπήκοοι των οποίων δεν υποχρεούνται να διαθέτουν θεώρηση σε οποιοδήποτε από τα κράτη μέλη και 92 χώρες, οι υπήκοοι των οποίων υποχρεούνται να έχουν θεώρηση από ένα έως και 11 κράτη μέλη.

Τα συνοδευτικά μέτρα που θεωρούνται ως ουσιαστικά και επιθυμητά για την επίτευξη της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων καθορίζονται στο έγγραφο Palma που θεσπίστηκε στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Μαδρίτης, τον Ιούλιο 1989. Ένα από τα βασικά μέτρα είναι η σύμβαση μεταξύ των κρατών μελών όσον αφορά τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων. Η εναρμόνιση των πολιτικών των κρατών μελών σχετικά με τις θεωρήσεις αποτελεί σημαντικό μέρος της εν

λόγω σύμβασης. Εκτός από τη δημιουργία ενός νομικού πλαισίου για τον καθορισμό των τρίτων χωρών των οποίων οι υπήκοοι υπόκεινται ή δεν υπόκεινται στις απαιτήσεις θεώρησης, το μη υπογραφέν ακόμη σχέδιο Σύμβασης για τα Εξωτερικά Σύνορα του 1991 προβλέπει μία ενιαία θεώρηση (συμπεριλαμβανόμενων των όρων για την έκδοση της θεώρησης αυτής) και περιέχει διατάξεις σχετικά με τις θεωρήσεις οι οποίες έχουν περιορισμένη εδαφική ισχύ καθώς και το δικαίωμα κυκλοφορίας ορισμένων κατηγοριών υπηκόων τρίτων χωρών.

Η Σύμβαση του 1990 περί εφαρμογής της συμφωνίας Schengen, που αναμένεται να τεθεί σύντομα σε ισχύ, περιλαμβάνει επίσης διατάξεις σχετικά με τις θεωρήσεις. Το άρθρο 9 του προηγούμενου κειμένου δηλώνει ότι τα Συμβαλλόμενα Μέρη αναλαμβάνουν να θεσπίσουν ένα κοινό καθεστώς θεώρησης και να εναρμονίσουν τις πολιτικές τους σχετικά με το θέμα αυτό. Τα 9 συμβαλλόμενα μέρη της συμφωνίας Schengen κατάρτισαν 3 καταλόγους τρίτων χωρών με βάση το άρθρο αυτό: έναν σχετικά μακροσκελή κατάλογο τρίτων χωρών των οποίων οι υπήκοοι πρέπει να έχουν θεώρηση για να εισέλθουν στα κράτη της συμφωνίας Schengen· έναν σχετικά σύντομο κατάλογο τρίτων χωρών των οποίων οι υπήκοοι απαλλάσσονται από την απαίτηση αυτή σε όλες τις χώρες της συμφωνίας Schengen· και τέλος ένα περαιτέρω μη δεσμευτικό κατάλογο χωρών των οποίων οι υπήκοοι υπόκεινται στις απαιτήσεις θεώρησης σε ορισμένα μόνο κράτη της συμφωνίας Schengen.

Η Επιτροπή μελέτησε φυσικά όλα τα κείμενα αυτά κατά την κατάρτιση της πρότασης αυτής και τα έλαβε υπόψη της όπου ήταν απαραίτητο.

Επιπλέον, η πρόταση αυτή δεν πρέπει να εξεταστεί μεμονωμένα, αλλά στο πλαίσιο της συνολικής προσέγγισης της Επιτροπής για την επίτευξη της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων, περιλαμβάνοντας: την αναθεωρημένη Συνθήκη για τα Εξωτερικά Σύνορα, που προτείνεται από κοινού με τον παρόντα κανονισμό· μία πρόταση για την ενιαία μορφή των θεωρήσεων που βασίζεται στο άρθρο 100Γ(3) που πρέπει να πραγματοποιηθεί μόλις επιλυθούν τα διάφορα τεχνικά προβλήματα που έχουν σχέση κυρίως με τον απόρρητο χαρακτήρα· και οποιαδήποτε άλλα κοινοτικά μέτρα τα οποία φανούν χρήσιμα.

Η διατύπωση του άρθρου 100Γ(1) καθιστά σαφές ότι η Κοινότητα υποχρεούται να λαμβάνει τα μέτρα που αναφέρονται στην παράγραφο 1, και ότι οποιαδήποτε τέτοια ενέργεια εκ μέρους των κρατών μελών απαγορεύεται πλέον από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Συγχρόνως, η αρχή της παραγράφου 3 υπονοεί αναγκαστικά ότι οποιαδήποτε τέτοια ενέργεια πρέπει να πραγματοποιηθεί πριν το 1996. Κατά συνέπεια, το μέτρο αυτό πρέπει να προταθεί το συντομότερο δυνατό μετά την έναρξη ισχύος της Συνθήκης του Μάαστριχτ, ιδιαίτερα εάν ληφθεί υπόψη ότι αυτή έχει ήδη καθυστερήσει για περισσότερο από ένα χρόνο.

Ο προτεινόμενος κανονισμός δεν περιορίζεται για την περίοδο πριν από την 1η Ιανουαρίου 1996, μετά την οποία το Συμβούλιο θα λαμβάνει πλέον αποφάσεις με ειδική πλειοψηφία σύμφωνα με το άρθρο 100Γ(3). Δεν υπάρχει ανάγκη να θεσπιστεί νέος κανονισμός μόνο λόγω της αλλαγής του τρόπου ψηφοφορίας στο Συμβούλιο. Ο κανονισμός θα συνεχίσει άρα να εφαρμόζεται μετά από την ημερομηνία αυτή, και με την επιφύλαξη των οποιωνδήποτε τροποποιήσεων που θα επέλθουν βάσει της νέας διαδικασίας.

2. Επικουρικότητα και αναλογικότητα

Το άρθρο 100Γ παρέχει αποκλειστική αρμοδιότητα στην Επιτροπή για το θέμα αυτό. Θεωρητικά, η διάταξη αυτή μπορεί να εφαρμοστεί μέσω κανονισμού ή οδηγίας. Η Επιτροπή επέλεξε τον κανονισμό αντί για την οδηγία για δύο λόγους: εξ ορισμού, η κατάρτιση καταλόγου χωρών των οποίων οι υπήκοοι υπόκεινται στην υποχρέωση θεώρησης δεν παρέχει στα κράτη μέλη καμία διακριτική ευχέρεια, και η "τήρηση" ενός τέτοιου καταλόγου δεν θα ήταν χρήσιμη· και σε ορισμένες περιπτώσεις ίσως χρειασθούν επείγοντα μέτρα, με αποτέλεσμα οι σχετικές προθεσμίες για την εφαρμογή των οδηγιών να οδηγήσουν σε σοβαρές πρακτικές δυσκολίες.

3. Παρατηρήσεις επί των άρθρων

Άρθρο 1

Ο ίδιος ο σκοπός του άρθρου 100Γ είναι να καθιερωθεί ένας ομοιόμορφος κατάλογος τρίτων χωρών των οποίων οι υπήκοοι υπόκεινται στις υποχρεώσεις θεώρησης, που σημαίνει αναπόφευκτα ότι πρέπει να καταργηθούν οι διαφορές μεταξύ των πρακτικών που ισχύουν στα κράτη μέλη. Προβλέποντας ότι το Συμβούλιο πρέπει να "καθορίσει τις τρίτες χώρες των οποίων οι υπήκοοι πρέπει να διαθέτουν θεώρηση κατά τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών", το άρθρο 100Γ εννοεί αναγκαστικά ότι το Συμβούλιο πρέπει να καθορίσει ποιές τρίτες χώρες πρέπει να απαλλάσσονται από την υποχρέωση θεώρησης. Η αντίθετη άποψη δεν συμβιβάζεται ούτε με το γράμμα ούτε με το πνεύμα της διάταξης αυτής.

Το άρθρο 1(1) αναφέρεται στο παράρτημα, το οποίο ορίζει τις χώρες των οποίων οι υπήκοοι υπόκεινται στην υποχρέωση θεώρησης. Για λόγους ευκολίας, το παράρτημα αυτό θα ονομάζεται "αρνητικός κατάλογος".

Το ιδεώδες για την Επιτροπή θα ήταν να μπορέσει στο στάδιο αυτό να θέσει όλες τις τρίτες χώρες είτε στον αρνητικό κατάλογο είτε στο "θετικό κατάλογο" των χωρών των οποίων οι υπήκοοι απαλλάσσονται από την υποχρέωση θεώρησης. Προφανώς, αυτό επιδιώκεται και στο άρθρο 100Γ. Ωστόσο, μία τέτοια ενέργεια δεν είναι δυνατή δεδομένου του πολύ μεγάλου αριθμού των τρίτων χωρών για τις οποίες διαφέρουν οι πρακτικές των κρατών μελών καθώς και της ευαίσθητης φύσης της απόφασης που πρέπει να ληφθεί όσον αφορά αρκετές από τις χώρες αυτές. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δέχεται να μπορούν τα κράτη μέλη να αποφασίζουν να επιβάλλουν ή όχι απαιτήσεις θεώρησης σε υπηκόους τρίτων χωρών που δεν περιλαμβάνονται στο παράρτημα, υπό την προϋπόθεση ότι πληρούνται οι δύο όροι που αναφέρονται στο προοίμιο,

ειδικότερα: ότι μία τέτοια ενέργεια δεν επιφέρει ελέγχους που είναι αντίθετοι με το άρθρο 7Α ΕΚ (πρώην άρθρο 8Α ΕΟΚ)· και ότι κάτι τέτοιο θα ισχύει μόνο για μία αυστηρά περιορισμένη χρονική περίοδο, κατά την οποία καθεμία από τις τρίτες χώρες πρέπει να διέπεται από τις διατάξεις που ισχύουν είτε για το θετικό είτε για τον αρνητικό κατάλογο. Η κατάσταση αυτή μπορεί να συμβιβάζεται με τη συνθήκη μόνο εφόσον πληρούνται οι δύο αυτές προϋποθέσεις. Οι εν λόγω αρχές αναφέρονται στο άρθρο 1(2).

Το άρθρο 1(3) έχει ως στόχο να εξασφαλίσει την τήρηση της αρχής της διαφανούς εφαρμογής: οποιαδήποτε μέτρα ληφθούν από τα κράτη μέλη με βάση την παράγραφο 2 πρέπει να δημοσιεύονται στο μέρος Γ της *Επίσημης Εφημερίδας*.

Άρθρο 2

Το άρθρο αυτό, το οποίο αναφέρει την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης από τα κράτη μέλη των θεωρήσεων που εκδίδονται από αυτά, αποτελεί το θεμέλιο της εν λόγω πρότασης. Όπως αναφέρεται στην αρχή, το άρθρο 100Γ αποτελεί διάταξη της εσωτερικής αγοράς. Σκοπός του είναι, μεταξύ άλλων, να συμβάλει στην υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς όπως προβλέπεται στο άρθρο 7Α της Συνθήκης. Αυτό συνεπάγεται αναγκαστικά ότι η κατάρτιση απλών κοινών καταλόγων τρίτων χωρών δεν αντιστοιχεί πλήρως στο στόχο που θέτει το άρθρο 100Γ. Ο σκοπός είναι μάλλον η επίσπευση της εξάλειψης των ελέγχων κατά την κυκλοφορία των προσώπων στα εσωτερικά σύνορα της Κοινότητας, που μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης.

Ωστόσο, το άρθρο αυτό εφαρμόζεται μόνο για τις θεωρήσεις οι οποίες ισχύουν σε όλη την Κοινότητα. Το θέμα αυτό διέπεται από τη Σύμβαση για τα Εξωτερικά Σύνορα. Ο όρος αυτός κρίθηκε αναγκαίος επειδή τα κράτη μέλη μπορούσαν να αναγνωρίζουν μόνο τις θεωρήσεις που εκδίδονταν από άλλα κράτη-μέλη χωρίς κάποια ελάχιστη εναρμόνιση. Διαφορετικά, τα κράτη μέλη θα κινδύνευαν να εκτεθούν σε μία καταχρηστική πρακτική αλληπάλληλης έκδοσης θεωρήσεων "visa shopping".

Επιπλέον, η Σύμβαση για τα Εξωτερικά Σύνορα προβλέπει ότι τα πρόσωπα τα οποία διαθέτουν άδεια παραμονής που έχει εκδοθεί σε κάποιο κράτος μέλος απαλλάσσονται από την υποχρέωση θεώρησης.

Άρθρο 3

Ο όρος "θεώρηση" χρησιμοποιείται στο άρθρο 100Γ, έτσι ώστε το Συμβούλιο μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει τη δυνατότητα να ορίσει τον όρο αυτό βάσει της εν λόγω διάταξης. Η ύπαρξη ενός τέτοιου ορισμού είναι απαραίτητη για την πλήρη αποτελεσματικότητα των διατάξεων του κανονισμού, όπως προέκυψε από τις εργασίες της ομάδας Schengen και της ad hoc ομάδας για τη μετανάστευση. Συγχρόνως, η Επιτροπή δεν προσπαθεί να εισαγάγει

καινοτομίες στον εν λόγω τομέα. Κατά συνέπεια, ο ορισμός του άρθρου 3 ανταποκρίνεται ευρύτερα σε εκείνον του άρθρου 1 του σχεδίου της Σύμβασης για τα Εξωτερικά Σύνορα.

Για τη μεγάλη πλειοψηφία των κρατών μελών, μία σύντομη παραμονή θεωρείται ότι δεν διαρκεί περισσότερο από 3 μήνες. Το γεγονός αυτό εξηγεί γιατί χρησιμοποιήθηκε το κριτήριο αυτό στο άρθρο 21 της Σύμβασης για τα Εξωτερικά Σύνορα όπως καταρτίστηκε το 1991. Κατά συνέπεια, η πρώτη περίπτωση ομοιάζει σε μεγάλο βαθμό με την τελευταία αυτή διάταξη.

Άρθρο 4

Η πρώτη παράγραφος αποτελεί μία τυποποιημένη διάταξη.

Ο στόχος της δεύτερης παραγράφου είναι απλώς να εξασφαλίσει ότι οι όλες οι πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 1(3) δημοσιεύονται στην *Επίσημη Εφημερίδα* προτού εφαρμοσθούν οι οποιεσδήποτε άλλες διατάξεις λειτουργίας του κανονισμού.

Πρόταση
Κανονισμού για τον καθορισμό των τρίτων χωρών
των οποίων οι υπήκοοι πρέπει να διαθέτουν θεώρηση
κατά τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη Συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδιαίτερα το άρθρο 100Γ,

την πρόταση της Επιτροπής,

τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου,

Εκτιμώντας:

ότι το άρθρο 100Γ της Συνθήκης απαιτεί από την Κοινότητα να καθορίζει τις τρίτες χώρες εκείνες των οποίων οι υπήκοοι πρέπει να διαθέτουν θεώρηση κατά τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών· ότι η θέση του στη Συνθήκη δείχνει ότι το εν λόγω άρθρο αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα των διατάξεων σχετικά με την εσωτερική αγορά,

ότι σύμφωνα με την τρίτη παράγραφο του άρθρου 3B της Συνθήκης, η δράση της Κοινότητας δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη των στόχων της παρούσας Συνθήκης· ότι η αμοιβαία αναγνώριση μεταξύ των κρατών μελών των θεωρήσεων που έχουν εκδοθεί από αυτά, και η οποία είναι απαραίτητη για να δοθεί πλήρης ισχύς στο άρθρο 100Γ, αποτελεί ουσιαστικό συνοδευτικό μέτρο για την επίτευξη του στόχου που αναφέρεται στο άρθρο 7A όσον αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων,

ότι οι τρίτες χώρες πρέπει να ταξινομηθούν συμφώνως με την πολιτική και οικονομική τους κατάσταση καθώς και με τις σχέσεις τους με την Κοινότητα και τα κράτη μέλη, λαμβάνοντας υπόψη το βαθμό εναρμόνισης που έχει επιτευχθεί σε επίπεδο κρατών μελών,

ότι σκοπός του άρθρου 100Γ είναι να εναρμονιστούν οι σχετικοί κανονισμοί και πρακτικές που ισχύουν στα κράτη μέλη· ότι οι αποκλίσεις μεταξύ των κανονισμών και των πρακτικών στα κράτη μέλη θα πρέπει να επιτραπούν για μία περιορισμένη περίοδο με τη μορφή μεταβατικού μέτρου, υπό την προϋπόθεση ότι δεν πρόκειται να εφαρμόζονται έλεγχοι αντίθετοι με το άρθρο 7A· ότι το μεταβατικό αυτό καθεστώς θα λήξει στις 30 Ιουνίου 1996 και πριν από την ημερομηνία αυτή το Συμβούλιο θα αποφασίσει για κάθε τρίτη χώρα κατά πόσον οι υπήκοοί της πρέπει να διαθέτουν θεώρηση ή απαλλάσσονται από την εν λόγω απαίτηση,

ότι, για την εξασφάλιση της διαφάνειας της λειτουργίας του συστήματος αυτού καθώς και για την ενημέρωση των ενδιαφερομένων ατόμων, τα μέτρα που λαμβάνονται από τα κράτη μέλη σύμφωνα με αυτό το μεταβατικό και έκτακτο

καθεστώς πρέπει να κοινοποιούνται στα υπόλοιπα κράτη μέλη και την Επιτροπή· ότι για τους ίδιους λόγους η πληροφορία αυτή πρέπει να δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*,

ότι η πληροφορία που προβλέπεται στο άρθρο 1 παράγραφος 3 του εν λόγω κανονισμού πρέπει να δημοσιεύεται προτού τεθούν σε ισχύ το άρθρο 1 παράγραφοι 1 και 2 και το άρθρο 2· ότι είναι κατά συνέπεια απαραίτητο οι διατάξεις αυτές να αρχίσουν να εφαρμόζονται ένα μήνα μετά την έναρξη ισχύος του κανονισμού.

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ:

Άρθρο 1

1. Οι υπήκοοι τρίτων χωρών οι οποίες περιλαμβάνονται στο παράρτημα του εν λόγω κανονισμού πρέπει να διαθέτουν θεώρηση κατά τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών.

2. Μέχρι τις 30 Ιουνίου 1996, τα κράτη μέλη θα αποφασίσουν εάν πρόκειται να απαιτούν θεωρήσεις για τους υπηκόους τρίτων χωρών οι οποίες δεν περιλαμβάνονται στο παράρτημα. Πριν από την ημερομηνία αυτή, το Συμβούλιο θα αποφασίσει σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 100Γ είτε να προσθέσει καθεμία από τις χώρες αυτές στον εν λόγω κατάλογο είτε να απαλλάξει τους υπηκόους τους από τις απαιτήσεις θεώρησης.

3. Εντός 10 εργάσιμων ημερών από την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού, κάθε κράτος μέλος θα κοινοποιήσει στα υπόλοιπα κράτη μέλη και την Επιτροπή τα μέτρα που έχουν ληφθεί σύμφωνα με την παράγραφο 2. Οποιαδήποτε νέα μέτρα ληφθούν βάσει της παραγράφου 2 θα κοινοποιηθούν με τον ίδιο τρόπο εντός 5 εργάσιμων ημερών. Η Επιτροπή θα δημοσιεύσει την κοινοποιηθείσα πληροφορία βάσει της παραγράφου αυτής στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

Άρθρο 2

Ένα κράτος μέλος δεν δικαιούται να απαιτεί θεώρηση από κάποιο πρόσωπο το οποίο επιθυμεί να διέλθει τα εξωτερικά του σύνορα και το οποίο έχει στην κατοχή του θεώρηση την οποία εξέδωσε κάποιο άλλο κράτος μέλος, στο βαθμό όπου η θεώρηση αυτή ισχύει σε όλη την Κοινότητα.

Άρθρο 3

Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, θα ισχύει ο ακόλουθος ορισμός:

θεώρηση: οποιαδήποτε άδεια που χορηγείται από ένα κράτος μέλος και η οποία είτε

- δίνει το δικαίωμα σε κάποιο πρόσωπο να εισέλθει στο έδαφός του, υπό την προϋπόθεση ότι πληρούνται όλοι οι άλλοι όροι εισόδου, και ισχύει για περίοδο παραμονής όχι μεγαλύτερη από τρεις μήνες, ή για περισσότερες της μιας περιόδους παραμονής η διάρκεια των οποίων συνολικά δεν υπερβαίνει τους τρεις μήνες ή για οποιαδήποτε εξαμηνιαία περίοδο η οποία αρχίζει από την ημερομηνία της πρώτης εισόδου· ή
- δίνει το δικαίωμα σε κάποιο πρόσωπο να διέλθει μέσω του εδάφους του ή μέσω της ζώνης μετεπιβίβασης ενός λιμένος ή αεροδρομίου, υπό την προϋπόθεση ότι τηρούνται οι υπόλοιποι όροι διέλευσης· ή
- δίνει το δικαίωμα σε κάποιο πρόσωπο το οποίο ευρίσκεται στο έδαφός του να εισέλθει εκ νέου εντός συγκεκριμένης περιόδου.

Άρθρο 4

Ο παρών κανονισμός θα αρχίσει να ισχύει από την επόμενη ημέρα της δημοσίευσής του στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

Ωστόσο, το άρθρο 1 παράγραφοι 1 και 2 και το άρθρο 2 θα αρχίσουν να εφαρμόζονται μετά από ένα μήνα.

Ο παρών κανονισμός θα είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και θα εφαρμόζεται άμεσα σε όλα τα κράτη μέλη.

Παράρτημα(*)

Άγιος Βικέντιος και Γρεναδίνες
Άγιος Χριστόφορος και Νέβις
Αζερμπαϊτζάν
Αιθιοπία
Ακτή Ελεφαντοστού
Αλβανία
Αλγερία
Ανγκόλα
Αντίγκουα και Μπαρμπούδα
Αρμενία
Αφγανιστάν
Αϊτή
Αίγυπτος
Βανουατού
Βιετνάμ
Βουλγαρία
Βόρειοι Νήσοι Μαριάνα
Βόρειος Κορέα
Γεωργία
Γκαμπόν
Γκάμπια
Γκάνα
Γουινέα
Γουινέα Μπισάου
Γουιάνα
Γρενάδα
Δομινικανική Δημοκρατία
Δομινίκα
Δυτική Σαμόα
Ελεγχόμενο έδαφος των νήσων
του Ειρηνικού (Palau)
Ερυθραία
Ζαΐρ
Ζιμπάμπουε
Ζάμπια
Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα
Ινδονησία
Ινδία
Ιορδανία
Ιράκ
Ιράν
Ισημερινή Γουινέα
Καζακστάν
Καμερούν
Καμπότζη
Κατάρ
Κεντροαφρικανική Δημοκρατία

Κιργιζιστάν
Κιριμπάτι
Κομόρες
Κονγκό
Κουβέιτ
Κούβα
Κίνα
Λεσόθο
Λευκορωσία
Λιβερία
Λιβύη
Λάος
Λίβανος
Μαδαγασκάρη
Μαλδίβες
Μάλι
Μαρόκο
Μαυριτανία
Μαυρίκιος
Μικρονησία
Μοζαμβίκη
Μολδαβία
Μονγκολία
Μπαγκλαντές
Μπαρμπάντος
Μπαχρέιν
Μπαχάμες
Μπελίζ
Μπενίν
Μποτσουάνα
Μπουρκίνα Φάσο
Μπουρούντι
Μπουτάν
Μυσανμάρ
Μάλι
Ναμίμπια
Ναούρου
Νεπάλ
Νιγηρία
Νήσοι Μάρσαλ
Νήσοι Σολομώντος
Νίγηρας
Νότιος Αφρική
Ομάν
Ουγκάντα
Ουζμπεκιστάν

Ουκρανία
Πακιστάν
Παπούα Νέα Γουινέα
Πράσινο Ακρωτήριο
Ρουμανία
Ρουάντα
Ρωσία
Σαουδική Αραβία
Σενεγάλη
Σεϋχέλλες
Σιέρρα Λεόνε
Σομαλία
Σουαζιλάνδη
Σουδάν
Σουρινάμ
Σρι Λάνκα
Συρία
Σάντα Λουσία
Σάο Τομέ και
Πρίνσιπε
Τανζανία
Τατζικιστάν
Ταϊβάν
Ταϋλάνδη
Τζιμπουτί
Τουβαλού
Τουρκενιστάν
Τουρκία
Τρινιδάδ και
Τομπάγκο
Τσάντ
Τυνησία
Τόγκο
Τόνγκα
Υεμένη
Φιλιππίνες
Φίτζι

(*) Ο παρών κατάλογος δεν θίγει τη θέση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ή των κρατών μελών σε ό,τι αφορά το διεθνές καθεστώς των χωρών που αναφέρονται ανωτέρω, ούτε τις σχέσεις τις οποίες είναι δυνατόν να διατηρούν με αυτές.

ISSN 0254-1483

COM(93) 684 τελικό

ΕΓΓΡΑΦΑ

GR

01 06 11

Αριθ. καταλόγου : CB-CO-93-737-GR-C

ISBN 92-77-63030-2

Υπηρεσία Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

L-2985 Luxembourg